

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 589

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 20 Ὀκτωβρίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	"	8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιλλανβοᾶ καὶ Ἐτιεβάν : Αἱ Ἀστοργοὶ Μητέρες.
— Καρόλον Μερουβέλ : Νεκραὶ καὶ Ζῶσαι, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτσις : Ἰσπανία. — Τα Τάξειαι τοῦ Νικολαοῦ Φανίων, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ (τέλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δαυείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ

ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

— Ἔσο ἤτυχος. Θὰ λάβω ἀμαξάν, θὰ τρέξω εἰς τὴν εἰσαγγελίαν καὶ θὰ πληροφορήσω τὸν κύριον εἰσαγγελέα, ὅτι ὁ δὲ Λορδὰν ἐτοιμάζεται νὰ δραπετεύσῃ καὶ ὅτι ἐπομένως εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐνεργήσῃ ἐσπευσμένως... Ναι, αὐτὸ θὰ γίνῃ, προσέθετο βαδίζων μεγάλοις βήμασιν ἐντὸς τοῦ δωματίου... Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ ἰδοῦ τί σκέπτομαι αὔριον τὸ ἐσπέρας, καθ' ὃν χρόνον ὁ δὲ Βανδὰμ θὰ διατελῇ φυλακισμένος, ἐγὼ θὰ εὐρίσκωμαι εἰς Βρυξέλλας. Πρὸς τούτοις, ἐξηκολούθησε στάθει ἐνώπιον τῆς Ἐσθήρ, ἔχω νὰ σοὶ δώσω, ἀγαπητή μου, μίαν συμβουλήν, τὴν ὁποίαν θὰ κάμῃς πολὺ καλὰ ν' ἀκολουθήσῃς. Ὁ ἀὴρ τῶν Παρισίων δύναται ν' ἀποβῇ ὀχληρὸς εἰς σέ· ἐλθέ νὰ με συναντήσῃς εἰς Βρυξέλλας. Ἐκεῖ θὰ βλεπώμεθα συχνὰ καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ σὲ κρατῶ ἐνήμερον τῶν συμβάντων. Τί φρονεῖς;

— Ἐχει καλῶς, ἀπήντησεν ἡ κυρία Φλορβὰλ ἔγειρομένη.

— Περὶφημα!... Τὸ ἐγνώριζα ὅτι θὰ κατελάμβανες ἐπὶ τέλους ὅτι εἶμαι ἡ θεία σου Πρόνοια. Πότε θὰ ἔλθῃς νὰ μ' εὔρῃς;

— Μετὰ τινὰς ἡμέρας.

— Χάρῃς ὅθεν εἰς ἐμὲ θὰ ἐπισκεφθῇ; τὸ Βέλγιον εἶνε χώρα θελκτικὴ, ὡς θέλεις ἴδῃ. Γνωρίζω ἀξιόλογον κατοικίαν ἐπὶ τοῦ Σάμβρ, τὴν ὁποίαν, ἂν θέλῃς, δύνασαι ν' ἀγοράσῃς.

— Δημονεῖς ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω καθ' ὀλοκληρίαν τοὺς αὐτοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἔχεις σὺ διὰ νὰ ἐξορισθῶ, καὶ ὅτι ἐπομένως δὲν σκέπτομαι διόλου νὰ ἐγκατασταθῶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν;

— Ἔστω, ἀλλὰ σκέφθητι ὅτι τὸ συμφέρον σου ἀπαιτεῖ ν' ἀπομακρυνθῇς ἐπὶ τινὰ τοῦλάχιστον χρόνον τοῦ δὲ Βανδὰμ. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἀπαξ ἐξελθὼν τῶν φυλακῶν εἶνε ἱκανός...

— Περὶ τούτων θὰ ὁμιλήσωμεν καὶ πάλιν ἐντὸς ὀλίγου.

— Τὸ ἐλπίζω. Ἴδου καὶ ἡ διεύθυνσίς μου εἰς Βρυξέλλας, προσέθετο σημειῶνων λέξεις τινὰς ἐπὶ ἐπισκεπτηρίου του. «Ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀννοβέρου».

— Καλὰ! εἶπεν ἡ Φλορβὰλ λαμβάνουσα τὸ ἐπισκεπτήριον.

— Καὶ μετὰ τὸ πρῶτον ταχυδρομεῖον περιμένω δύο λέξεις σου. Γνωρίζεις, προσέθετο συνοδεύων αὐτὴν μέχρι τῆς θύρας, πόσον μοὶ ἀρέσκει ν' ἀναγινώσκω τὸ ὕρος σου.

Καὶ ἀποχαιρετίσασα τὸν ἐραστήν της ἀπῆλθεν ἡ Φλορβὰλ.

ΙΒ'

Ἐνῶ ἐβουσοδομοῦντο τὰ καταχθόνια ταῦτα σχέδια ἐναντίον τοῦ Βανδὰμ, οὗτος ἐδέχετο τοὺς μάρτυρας τοῦ Γάστωνος Δερὸς καὶ ἔθετεν αὐτοὺς εἰς συνεννόησιν μετὰ δύο φίλων του, οὓς ἐξέλεξε μετὰ τῶν μελῶν τῆς λέσχης του.

Οἱ ὄροι τῆς μονομαχίας ἐκανονίσθησαν ταχέως· τῇ αἰτήσῃ τῶν μαρτύρων τοῦ δὲ Βανδὰμ συνεφωνήθη νὰ ἡ μονομαχία λάβῃ χώραν τὴν ἐπομένην περὶ τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὸ δάσος Μονσώ.

Ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισε τοὺς φίλους του διὰ τὴν ἐπαύριον, ὁ κόμης διέταξε τὸν ὑπρέτην του νὰ ἐτοιμάσῃ τοὺς ταξειδιωτικούς σακκουὺς του.

— Πιθανὸν νὰ ἐπιστρέψω τὸ μεσονύκτιον, εἶπεν αὐτῷ, θὰ φέρετε τοὺς σακκουὺς εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Λυόν. Θ' ἀναχωρήσω αὔριον τὸ ἀπόγευμα εἰς τὰς τέσσαρας διὰ Κλερμόν-Φερραν.

Ἐπιφομάχος πεπειραμένος ὁ κόμης δὲ Βανδὰμ, οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὅτι ἡ μονομαχία, ἥτις ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν τὴν ἐπαύριον, θ' ἀπέβαινεν ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἐξῆλθεν ὄλος ἡρεμος καὶ μετέβη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ ὅποιον διέμενεν ἡ παλακίς του.

Αὕτη, προβλέπουσα τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κόμητος, δὲν εἶχεν ἐπανανέλθει εἰς τὸ δωματίον της. Εἶχε μεταβῆ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κόμητος δὲ Σουλὸφ καὶ ἐκεῖ ἀνέμενε τὴν Βαλερίαν, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εὐρίσκετο ἐκτὸς τῆς οἰκίας του.

Ἡ κόμησσα δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ. Πρὸ μικροῦ εἶχεν ἴδει τὸν Γάστωνα· ὁ νεαρὸς ζωγράφος τὴν ἐπληροφόρησεν ὅτι ἡ μονομαχία ὤρισθη διὰ τὴν ἐπομένην, περὶ τὴν μεσημβρίαν.

— Ἐσώθη! ἀνεφώνησεν ἡ Ἐσθήρ. Ὁ δὲ Βανδὰμ, βαρέως ἐκτεθειμένος εἰς μίαν οικονομικὴν ὑπόθεσιν, θὰ συλληφθῇ αὔριον τὸ πρῶτ.

— Ἐσώθη! ἐπανέλαβεν ἡ Βαλερία μετὰ λυγμῶν χαρᾶς. Ἄ! τώρα ζήτησόν μοι ὅτι δήποτε θέλεις... Σοὶ ὀφείλω πλέον τῆς ζωῆς, ἀφοῦ σοὶ ὀφείλω τὴν ἰδικήν του, αὐτοῦ!..

— Ὡς σοὶ ζητήσω φιλοξενίαν μέχρι τῆς αὐρίου πρωίας, ἀπήντησεν ἡ Ἐσθήρ, διότι ἔχω λόγους σπουδαιοτάτους ν' ἀποφύγω τὴν παρουσίαν τοῦ δὲ Βανδάμ. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐξωφλήσης ἀπέναντι ἐμοῦ, πρὶν μοῦ τὰ διηγηθῆς ὅλα, δηλαδὴ τὴν ἱστορίαν τοῦ υἱοῦ σου.

— Ἔστω, εἶπεν ἡ Βαλερία, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ μάθῃ ποτὲ ὁ Γάστων ὅτι εἶμαι ἡ μήτηρ του· τὸ μυστικὸν αὐτὸ θ' ἀποθάνῃ μαζύ μας.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

* *

Τῇ ἐπιούσῃ πρωίᾳ περὶ τὴν ἐνάτην ἀκριβῶς ὦραν, ὁ δὲ Βανδάμ εἰσῆλθεν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἀεριόφωτος. Οἱ ὑπηρεταὶ κατεγίνοντο νὰ καθαρίζωσι, οἱ δὲ ὑπάλληλοι δὲν εἶχον ἀφιχθῆ ἀκόμη.

— Δὲν ἦλθε κανεὶς ἐκ τῶν κυρίων; ἠρώτησεν.

— Ὅχι, κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἐρωτηθεὶς ὑπηρετής.

Ὁ κόμης εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων.

Δὲν εἶχε κοιμηθῆ καθ' ὅλην τὴν νύκτα· πυρέσων καὶ κατεχόμενος ὑπὸ σφοδροτάτης ταραχῆς, ἤρξατο βαδίζων ἐν τῇ αἰθούσῃ. Εἶτα, ὡς εἰ εἶχεν ἀνάγκη ἀέρος, ἤνοιξε τὸ παράθυρον. Συγχρόνως παρετήρησεν εἰς τὴν ὁδὸν τοὺς κυρίους κυρίους δὲ Λορδάκ, δὲ Λοσονουᾶ, Λεβιγκρέκ καὶ δὲ Βιλλαγκέζ, ἐρχομένους ὁμοῦ.

Αἱ χειρονομίαι, δι' ὧν συνάδευον τοὺς λόγους των, προέδιδον τὴν ζωηρότητα τῆς συνδιαλέξεώς των.

Ὅτε εἰσῆλθον ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων, ἐχαιρετίσθησαν ψυχρῶς ὑπὸ τοῦ κόμητος.

— Κύριε δὲ Βανδάμ, εἶπεν ὁ Λεβιγκρέκ, τοῦ ὁποῦ ὁ ψυχρὸς τοῦ κόμητος χαιρετισμὸς δὲν διέφυγεν, ἡ συνεδρίασις ἀρχεται ἀμέσως, ἂν θέλετε. Οἱ ἀπουσιάζοντες ἐκ τῶν συναδέλφων μας δὲν θὰ ἔλθουν· μ' ἐπληροφόρησαν χθὲς διὰ τηλεγραφήματός των, ὅτι ἀδυνατοῦσι νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν συνεδριάσιν μας καὶ μὲ ἐπεφόρτισαν νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν συγγνώμην των.

— Ἄ! ἔκαμην ὁ δὲ Βανδάμ.

— Ὡς ἐνοήσατε, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Λεβιγκρέκ, ὅτι οἱ κύριοι οὗτοι δὲν ἠδυνούθησαν νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν συνεδρίασιν, συνεπεῖς τῆς προσκλήσεώς σας, διότι ἡ ὦρα, τὴν ὁποίαν ἐσημειώσατε, εἶνε ἀκατάλληλος διὰ πολιτικούς ἀνδρας, οἵτινες δὲν διαθέτουν ἐλευθέρως πάντοτε τὰς πρωϊνάς των ὥρας. Λυποῦμαι διότι ἐνεθυμήθητε τὴν ὦραν, καθ' ἣν συνήθως συνεδριάζομεν, καὶ ἦτις ὠρίσθη ἐκ συμφώνου μεταξὺ μας. Βεβαίως αἱ ἀνακοινώσεις, τὰς ὁποίας μέλλετε νὰ μὰς κάμετε θὰ ἦνε πολὺ σπουδαῖαι ὅπως...

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριοι, διέκοψεν ὁ δὲ Βανδάμ, διότι σὰς ἀνησύχησα τόσον πρωί, ἀλλὰ θὰ ἐκτιμήσατε τοὺς λόγους, οἵτινες μὲ ἠνάγκασαν νὰ παραβῶ τὰ κεκανονισμένα, καὶ ὅταν καταστήσω ὑμῖν γνωστοὺς τοὺς λόγους τούτους, εἶμαι βέβαιος ὅτι θέλω τύχη τῆς συγγνώμης σας.

— Τὴν ἔχετε ἐξ ὀλοκλήρου, ἐπανελάβην ὁ Λεβιγκρέκ τὴν παρατήρησίν μου ἀπλῶς ἔκαμα ὅπως σὰς παρακαλέσω νὰ τὴν ἔχετε ὑπ' ὄψει εἰς τὸ μέλλον. Τώρα, εἶμεθα πρόθυμοι νὰ σὰς ἀκούσωμεν. Τρὸ τούτου ὅμως θεωρῶ καθήκον μου νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι, ἐπειδὴ ἡ προκειμένη συνεδρίασις ἔχει ὅλως ἰδιαίτερον χαρακτήρα, δὲν θὰ συνταχθῶσιν πρακτικὰ καὶ ἐπομένως οὐδεμίαν θὰ λάβωμεν ἀπόφασιν.

— Διατί αὐτό;

— Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, κύριε, δὲν δύναται νὰ συγκληθῆ ἐκτάκτως, εἰμὴ μόνον ὑπὸ τοῦ Προέδρου. Λυποῦμαι ὅθεν ὅτι ἡμελήσατε νὰ μοὶ γνωστοποιήσατε τὴν πρόθεσίν σας ὅπως συγκληθῆ τὸ συμβούλιον. Ὡς ἔσπευδον νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν σας, προσκαλῶν ἐγὼ αὐτὸς τοὺς

συναδέλφους μας. Ταῦτα τὰ λέγω, ἐννοεῖται, χάριν τῆς τάξεως. Τώρα, σὰς παρακαλῶ νὰ μὰς καταστήσατε γνωστοὺν τὸ ἀντικείμενον τῆς συγκλήσεώς σας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὑπηρετῆς τοῦ γραφείου εἰς ελθὼν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐνεχείρισεν ἐπισκεπτῆριον εἰς τὸν κύριον δὲ Λορδάκ.

— Κύριος δὲ Βερνεύλ, εἶπεν ὁ δὲ Λορδάκ, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὸ ἐπισκεπτῆριον. Δὲν τὸν γνωρίζω ὡς ἐπανελάθη βραδύτερον.

— Τῷ εἶπον ὅτι τὸ συμβούλιον εὐρίσκεται ἐν συνεδριάσει, ἀπήντησε ὁ ὑπηρετής, καὶ ὅτι ὁ κύριος Διευθυντής δὲν δύναται νὰ δεχθῆ, ἀλλ' ἐπέμενε νὰ σὰς ἐγχειρίσωμεν τὸ ἐπισκεπτῆριόν του.

Ὁ κύριος δὲ Λορδάκ, ἠτοιμάζετο ν' ἀποκριθῆ εἰς τὸν ὑπηρετὴν, ὅτε αἰφνιδίως εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων κυρίως τις ἐνδεδυμένος μέλαιναν ἐνδυμασίαν, μετὰ λευκῶν παραγναθίδων ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ διόπτρων ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ὁ δὲ Λορδάκ ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀπροσδοκῆτου ἐπισκέπτου ὠχρίασεν.

Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν κύριον Λαμπρικαῖν, ἀστυνομικὸν πράκτορα.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ εἰσελθὼν, σὰς ζητῶ συγγνώμην, διότι ἀνηγγέλθην πρὸς ὑμὰς ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα.

Καὶ ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου του ἐρυθρὰν ταινίαν, σημεῖον τῆς ὑπηρεσίας, ἐξηκολούθησεν:

— Εἶμαι ὁ κύριος Λαμπρικαῖν, ἀστυνομικὸς πράκτωρ καὶ ἔχω παραγγεῖλαι νὰ ἐκτελέσω ἐντάλματα συλλήψεως, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκεν ὁ ἀνακοιτῆς ἐναντίον ἐκάστου τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἀεριόφωτος.

Οἱ κύριοι δὲ Λορδάκ, δὲ Λοσονουᾶ, δὲ Βιλλαγκέζ, Λεβιγκρέκ καὶ Βανδάμ ἠγέρθησαν καὶ ἐκπλητοὶ παρετήρουν ἀλλήλους.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μοὶ δώσητε τὰ ὀνόματά σας, κύριοι, ἐπανελάβην ὁ πράκτωρ.

Ὁ δὲ Λορδάκ, ὁ δὲ Λοσονουᾶ, ὁ δὲ Βιλλαγκέζ καὶ ὁ Λεβιγκρέκ ὑπήκουσαν εἰς τὴν πρόσκλησιν ἀπαγγεῖλαντες ἀλληλοδιαδόχως τὰ ὀνοματεπώνυμά των.

Ὅταν ὁ κύριος Λαμπρικαῖν ἐστράφη πρὸς τὸν δὲ Βανδάμ διὰ ν' ἀκούσῃ τὸ ὄνομά του:

— Εἶνε περιττόν, κύριε, ὑπέλαβεν ἀποτόμως ὁ κύριος Λεβιγκρέκ. Ὡς γνωρίζετε βεβαίως τὸν κύριον δὲ Βανδάμ, διότι καταλαμβάνω τώρα ὅτι αὐτὸς μὰς παρέσυρεν εἰς τὴν αἰσχρὰν αὐτὴν ἐνεδραν.

Ὁ κόμης ἀνεσκίρτησε διὰ τὴν προσβολὴν. Ἐπετέθη κατὰ τοῦ Λεβιγκρέκ ἐκβάλλων κραυγὴν μαρίας· ἀλλ' εἰς νεῦμα τοῦ κυρίου Λαμπρικαῖν, οἱ κλητῆρες, οἵτινες ἀνέμενον ἐπὶ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης εἰσώρμησαν ἐν αὐτῇ καὶ διεχώρισαν τοὺς διαπληκτιζομένους.

Μεθ' ὃ τὰ πέντε παρόντα μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὑπακούσαντα εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος, ἐγκατέλειψαν τὰ γραφεῖα καὶ ἐπέβησαν τῶν ἀμαξῶν, αἵτινες τοὺς ἀνέμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Μίαν ὦραν μετὰ τὰ ἀνωτέρω, ὁ κύριος Λαμπρικαῖν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ γραμματέως του ἐπανῆλθεν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἐταιρίας καὶ ἐσφράγισε τὸ ταμεῖον καὶ τὰ βιβλία.

II'

Ὁ κύριος Ρισὸν μετὰ τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς του Ἐμμελίνας κατεῖχεν εἰς τὴν δευτέραν ὀροφὴν τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 57 οἰκίας τῆς ὁδοῦ Ἐκλύζ μικρὸν οἰκημα μετ' ἐξώστου.

Ὁ κύριος Ρισὸν, πραγματογνώμων εἰς τὸ Ἐμποροδικεῖον τῶν Παρισίων ἦγε τὸ πεντηκοστὸν πέμπτον ἔτος

τῆς ἡλικίας του. Ἦτο μικροῦ ἀναστήματος καὶ φυσιογνωμίας συμπαθοῦς, διεκρίνετο δὲ ὡς ἀνθρώπος τακτικώτατος εἰς τὰς ἐξείς του. Ἐξήρχετο τῆς οἰκίας του τὴν 9 πρωτὴν ὥραν, ἐπανήρχετο τὴν ἐνδεκάτην ὅπως γευματίση, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ἐργασίαν του τὴν 1 μετὰ μεσημβρίαν καὶ εἰς τὰς 6 τῆς ἑσπέρας εὐρίσκετο πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐνίοτε μετὰ τὸ δείπνον, ἦτοι κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἐξήρχετο εἰς περίπατον μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἐμμελίνας ἐρειδομένης ἐπὶ τοῦ βραχιονόστου. Πατὴρ καὶ θυγάτηρ περιδιαβάζον μίαν ἢ μίαν καὶ ἡμίσειαν τὸ πολὺ ὥραν, μετὰ παρέλευσιν τῆς ὁποίας ἐπανήρχοντο οἰκοί. Τὴν Κυριακὴν, ὡς αἰεὶ ὁ καιρὸς ἦτο ὡραῖος, διηυθύνοντο πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ Ἀμστελοδάμου, κατήγοντο μέχρι τοῦ σταθμοῦ τοῦ Ἀγίου Λαζάρου, ὅθεν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου μετέβαινον εἰς τὴν ἐξοχὴν χάριν ἀναψυχῆς.

Ἡ δεσποινὶς Ἐμμελίνα ἦτο δεκαεξαετίας λεπτοφυῆς καὶ χαρίεσσα, ἀβρὰ δὲ τοὺς τρόπους, εἴλκυε πάντων τῶν γνωριζόντων αὐτὴν τὰς συμπαιθείας. Τὰ χαρακτηριστικά της ἦσαν κανονικώτατα· τὸ πρόσωπόν της μόνον ἐνίοτε καθίστατο ἐκτάκτως ὡχρὸν καὶ ὀβλέπων αὐτὴν θὰ τὴν ἐνόμιζεν ἀσθενῆ. Οἱ γείτονες ἔλεγον περὶ αὐτῆς: «εἶνε κόρη θελκτικὴ ἀλλὰ κράσεως ἀδυνάτου».

Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των εἶχον γυναῖκα ἡλικιωμένην, τὴν Κυρὰ - Μαργαρίταν, ἣτις ὑπερηγάπα τοὺς κυρίους της.

Ὁ κύριος Ρισὸν διετέλει ἢ μάλλον ἐφάνετο ὅτι διατελεῖ ἐν χρεῖσιν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν.

Ἡ δεσποινὶς Ἐμμελίνα διήρχετο τὸν χρόνον της ἀναγινώσκουσα διάφορα περιοδικά, ἅτινα τῇ ἐκόμιζεν ὁ πατὴρ της, κεντῶσα ἐκλεκτὰ χειροτεχνήματα ἢ παίζουσα κλειδοκύμβαλον. Μέχρι τοῦ δεκάτου πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας της, ἐδιδάσκετο οἰκοί ὑπὸ διδασκάλων, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐγκατέλειπε τὰς παραδόσεις διατηρήσασα μόνον τὴν διδασκαλίαν τοῦ κλειδοκύμβαλου.

Τὸ δωμάτιον τῆς Ἐμμελίνας καὶ ἡ αἰθουσα συνεκοινωνοῦν μετὰ τὸν ἐξώστην ὅτε κατεγίνετο εἰς τὸ κέντημα, ἐκάθητο πλησίον τοῦ παραθύρου.

Εὐρισκόμεθα ἐν μηνὶ Ἀπριλίῳ τὰ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἀνθη, τὰ ὅποια περιποιεῖτο μόνη ἢ ἀξίεραστος κόρη, ἀνέδιδον ἀρωματικὴν εὐωδίαν. Ἡ δεσποινὶς Ρισὸν ἠγάπα καθ' ὑπεριβολὴν τὰ ἀνθη καὶ τὰ πτηνὰ.

Κατὰ πάντα Αὐγούστον ὁ κύριος Ρισὸν καὶ ἡ θυγάτηρ του ἀνεχώρουσαν τῶν Παρισίων· εἶχον συγγενεῖς εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Μπλουὰ καὶ διήρχοντο ἐκεῖ δύο περίπου μῆνας. Κατὰ Ὀκτώβριον ἢ Νοέμβριον ἐπανήρχοντο εἰς Παρισίους, ὅπως ἀναλάβωσιν αὐθις ἀνευ διακοπῆς ἐπὶ δέκα ὄλους μῆνας τὸν συνήθη βίον των, τὸν ἡσυχον, τὸν μονότονον, τὸν οὕτως εἶπεν, χρονομετρικόν.

Πρὸ τίνος χρόνου νέος ἐνοικιαστὴς ἐνεκατέστη εἰς τὸ πλησίον αὐτοῦ οἰκημα. Ἦν οὗτος ὁ νεαρὸς ζωγράφος Γάστων Δερὸς.

Ἡ Ἐμμελίνα ἐξεπλάγη πολὺ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὸ πρῶτον εἶδε περιδιαβάζοντα ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας του τὸν νέον καλλιτέχνην, τὸν ὅποιον εἶχε γνωρίσει εἰς τὴν οἰκίαν φίλου τοῦ πατρὸς της, τοῦ κυρίου Βιδῶ, ἐμπορίου εἰκόνων.

Οἱ δύο νέοι ἀντήλλαξαν χαιρετισμόν, δειλὸν ἐκ μέρους τῆς Ἐμμελίνας, πλήρη σεβασμοῦ ἐκ μέρους τοῦ Γάστωνος.

Μετὰ τινὰ χρόνον ὁ Γάστων Δερὸς συνήντησε πάλιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐμπορίου τῶν εἰκόνων τὸν κύριον Ρισὸν καὶ τὴν θυγατέρα του.

Ἐσχετίσθησαν περισσότερο.

Ὁ κύριος Ρισὸν, εὐχαριστήεις διότι ἀπέκτησε γείτονα καλλιτέχνην διακεκριμένον, τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν τιμήσῃ δι' ἐπισκέψεώς του. Ὁ κύριος Δερὸς ἔσπευσε ν' ἀναποκοιθῆ εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην καὶ ἐπεσκέφθη τὸν κύριον Ρισὸν γενόμενος δεκτὸς μετὰ τῆς ἐγκαρδίου εὐκρινείας, ἣτις εἶνε τὸ γνώρισμα τῶν τιμίων ἀνθρώπων.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης αἱ ἐπισκέψεις του εἰς τὴν οἰκίαν Ρισὸν κατέστησαν συχνόταται. Ἐκόμιζεν εἰς τὴν Ἐμμελίαν διάφορα σχέδια, μουσικὰ τεμάχια καὶ βιβλία ἐνδιαφέροντα. Ὡμίλουν περὶ φιλολογίας καὶ καλλιτεχνίας. Ὁ κύριος Ρισὸν, καίτοι ὀλίγον γώστης αὐτῶν, ἐνδιεφέρετο τὰ μέγιστα, ὡς πρὸς τὴν Ἐμμελίαν, αὐτὴ ἐφλέγετο ὑπὸ θερμοῦ πρὸς τὰς ὡραίας τέχνας ἔρωτος, τοῦθ' ὅπερ κατέθελε τὸν Γάστωνον.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀπεκάλυψεν εἰς τὴν νεάνιδα κόσμον αἰσθημάτων, ἅτινα ὑπῆρξαν δι' αὐτὴν νέος βίος. Καὶ οὕτω ἐγεννήθη ἀληθὴς στενοτάτη σχέσις καὶ φιλία μεταξὺ τοῦ κυρίου Ρισὸν, τοῦ Γάστωνος καὶ τῆς δεσποινίδος Ἐμμελίνας.

Ὁ Πέτρος Δερὸς, ὁ πατὴρ τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνου, ὅστις εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς Παρισίους πρὸ τριῶν μηνῶν, συνώδευε τὸν υἱὸν του ἐνίοτε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Ρισὸν.

Ὁ γέρον ἠθοποιὸς δὲν ἐβράδυνε νὰ μαντεύσῃ ὅτι ὁ Γάστων ἐσκέπτετο σπουδαίως νὰ νυμφεθῆ.

— Πρόσεχε, τῷ εἶπεν ἡμέραν τινα ὁ πατὴρ του, ὁ γάμος εἶνε σοβαρὸν πρᾶγμα. Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ καλλιτέχνης εἰσέρχεται εἰς τὸν οἰκογενειακὸν βίον, ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἶνε θάνατος διὰ τὴν τέχνην του. Ὅσον χρυσοῦ καὶ ἐλαφρὰ καὶ ἂν φαίνεται ἡ ἀλυσσος τοῦ συζυγικοῦ βίου, μὴ λησμόνει ὅτι εἰς τὸ τέλος αὐτῆς ὑπάρχει πάντοτε σφαῖρα ἢ ἄλλο τι βάρος.

— Δὲν βαρύνεσαι! τῷ ἀπεκρίθη ὁ Γάστων μειδιῶν.

— Ὅθ' ἴδωμεν τί θὰ εἴπῃς ὅταν ἀποκτήσῃς δύο ἢ τρία τέκνα.

* *

Ἐσπέραν τινα, καθ' ἣν ὁ Γάστων κατεγίνετο εἰς τὴν μουσικὴν μετὰ τῆς Ἐμμελίνας, ἡ νεανίς ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ βαθέως ἀφηρημένου ὕφους τοῦ πατρὸς της.

— Τί ἔχεις λοιπόν; τῷ εἶπεν αὐτὴ. Μήπως τὸ πιάνο σὲ δυσαραστέι;

— Ὅχι, διόλου, ἀπήντησε ὁ κύριος Ρισὸν, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐπρόσεξα καθόλου εἰς τὴν σερευάταν σας. Μὲ ἀπασχολεῖ πολὺ...

— Πάντοτε ἡ ὑπόθεσις αὐτῆς τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἀεριοφωτος, ὑπέλαθεν ἡ Ἐμμελίνα.

— Πάντοτε, ναί. Καθ' ἐκάστην ἀνακαλύπτω νέας συναυτουργίας. Οὐδέποτε ὑπόθεσις ὑπῆρξε τοσοῦτον σκοτεινῆ. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν καταστρέφεται ὁ μίτος τῶν ἀριθμῶν εἰς τὸν λαβύρινθον τοῦτον. Φαντασθῆτε, ἐξηκολούσεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Γάστωνον, ὅτι πρὸ δύο μηνῶν ἐπεφορτίσθη νὰ ἐξετάσῃ τὰ λογιστικὰ βιβλία τῆς Ἐταιρίας ταύτης. Συνελήφθησαν πάντα τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀλλ' ἀπελύθησαν ἀκολούθως συνετεῖρα χρηματικῆς ἐγγυήσεως. Εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι εἰσὶ τέλειοι ἀγύρται καὶ διὰ τοῦτο προτίθεμαι νὰ τοὺς εἰκονίσω, καθὼς ἀρμόζει εἰς τὴν ἐκθεσίμ μου. Ἐν τούτοις εἰς ἐξ αὐτῶν μοὶ φαίνεται μάλλον θῦμα ἢ συνένοχος καὶ ὡς πρὸς αὐτὸν θὰ διατυπώσω μερικὰς ἐπιφυλάξεις.

— Ἐπιτρέψατέ μοι μίαν ἐρώτησιν, διέκοψεν ὁ Γάστων. Μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἐταιρίας ταύτης δὲν ὑπάρχει καὶ εἰς κύριος δὲ Βανδάμ;

— Μάλιστα. Τὸν γνωρίζετε;

— Ὀλίγον. Ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσω μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ συνελήφθη πρὸ τῆς ὠρισμένης διὰ τὴν μονομαχίαν ὥρας.

— Αὐτὸς εἶνε τὸ θῦμα, περὶ τοῦ ὁποίου σας ὁμιλῶ. Τὸν θεωρῶ ἀθῶον ὄλων τῶν διαπραχθέντων δόλων. Δυστυχῶς περιπλέχθη τόσον πολὺ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, ὥστε θὰ τοῦ ἦνε λίαν δύσκολον νὰ ἐξέλθῃ ἀκηλίδωτος ἐκ τῆς ἐν λόγῳ ὑποθέσεως.

— Πῶς συμβαίνει τοῦτο ; ἠρώτησεν ὁ Γάστων.

— Εἰς δύο λέξεις ἰδοὺ τὰ κατ' αὐτόν. Ἐνεγράφη διὰ μετοχὰς πέντε ἑκατομμυρίων φράγκων, ἐξ ὧν τὸ τέταρτον μόνον κατέβαλεν. Τώρα εὐρίσκεται εἰς τὴν ὕλικὴν ἀδυναμίαν νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του, τοῦτέστι νὰ πληρώσῃ τὰ ὑπολειπόμενα τρία τέταρτα, τὰ ὅποια ἤθελον ἀρκέσει ὅπως καταστήσωσιν ἀφιλοκερδεῖς τοὺς πιστωτὰς του. Ἐπὶ πλέον ὑπέγραψεν ὄλα τὰ πρακτικὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

— Ὅπερ σημαίνει, διέκοψεν ὁ νεαρὸς ζωγράφος μετὰ μειδιάματος, ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὰς καταχρήσεις τῶν συνεταίρων του.

— Ἐν τούτοις ὁ κύριος δὲ Βανδὰμ δι' ἰσχυρίζεται ὅτι ἐν παντελεῖ ἀγνοία περὶ τῶν ὑποθέσεων εὐρισκόμενος, ἐνέδωκε τυφλῶς εἰς τὸν λόγον τῶν συνεταίρων του. Ἐκτὸς τούτου, οὗτοι τῷ εἶπον ὅτι οὐδεμία καταβολὴ κεφαλαίων θὰ ἐγίνετο κατ' αὐτόν, ἢ ἐμπιστοσύνη του ἦτο τοσαύτη, ὥστε δὲν ἐδίσταζε νὰ ἐπιδοκιμαζῇ ὄλας τὰς λαμβανόμενας ἀποφάσεις καίτοι εἰς ὀλιγίστας μόνον συνεδριάσεις τοῦ συμβουλίου παρευρέθη.

— Ὅτ' αὐτοῦ ἦναι πολὺ δύσκολον νὰ προτείνῃ ἔνστασις καλῆς πίστεως, ἀντεῖπεν ὁ Δερὸς. Ἡ εὐπιστία καὶ ἡ ἀγνοία ὅταν ὠθοῦνται μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου, ὁμοιάζουσι φρικωδῶς πρὸς συνενοχὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον σιωπηράν.

— Εἶμαι σύμφωνος πρὸς τὴν γνώμην σας, ἐπανελάβην ὁ κύριος Ρισόν.

— Ὅτ' σὰς ἤμαι λίαν ὑπόχρεως, εἶπεν ὁ Γάστων, νὰ μὲ κρατῆτε ἐνήμερον ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, διότι ἔχω ἀνάγκη νὰ μάθω, ἐὰν ὁ κύριος δὲ Βανδὰμ εἶνε, ναὶ ἢ ὄχι, ἔντιμος ἄνθρωπος. Μετὰ τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἐξοδὸν τοῦ μοι ἔγραψε διὰ νὰ μὲ πληροφορήσῃ ὅτι ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν μου, ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι πρὶν σταυρώσω τὸν σιδηρὸν μετὰ τοιοῦτου ἀντιπάλου, εἶνε ἀναπόφευκτον νὰ γνωρίζω περὶ τῆς ἐντιμότητός του.

— Ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ κύριος δὲ Βανδὰμ εἶνε τίμιος ἄνθρωπος ἐξαπατηθεὶς, ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ τῆς Ἐμμελίνας, ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴπως δὲν δυνηθῇ ν' ἀποδείξῃ τὴν καλὴν του πίστιν.

— Ὅτ' ἀναγκασθῶ λοιπὸν ν' ἀναμείνω τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, ἐπανελάβην ὁ Γάστων.

Ἡ Ἐμμελίνα ἠκολούθησε τὴν βραχεῖαν ταύτην συνδιάλεξιν μετ' αἰσθητῆς συγκινήσεως. Ἐν τούτοις οὐδὲν εἶπεν.

* * *

Τὴν ἐπαύριον ὅτε ὁ Γάστων ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας του, παρετήρησε τὴν Ἐμμελίαν ποτιζούσαν τὰ ἄνθη τοῦ παραθύρου τῆς. Μόλις ἦτο ἡ πέμπτη ὥρα τῆς ἑσπέρας καὶ ὁ κύριος Ρισόν δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπανεέλθει. Ὁ κύριος Δερὸς ἔχαιρέτισε τὴν νεανίδα, ἥτις τὸν ἀντεχαιρέτισε διὰ φιλικῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς καὶ ἐνηγκωνίσθη ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου τοῦ ἐξώστου. Ὁ Γάστων ἐνόησεν ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἀδιάκριτον νὰ τῇ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον.

Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τυπικῶν φιλοφροσύνης λόγων ἡ Ἐμμελίνα ἐφάνη καταβεβλημένη.

— Εἶνε λοιπὸν ἀληθές, ὅ,τι εἶπατε χθὲς εἰς τὸν πατέρα μου ; τὸν ἠρώτησεν αἰφνιδίως. Ἡ μονομαχία αὕτη...

— Εἶνε ἀληθέστατον, δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ ζωγράφος μειδιῶν.

— Καὶ πῶς ! θὰ μονομαχήσετε ;

— Βεβαίως ! . . . Ὅτ' ἐξετιμάτε ἄνθρωπον, ὅστις ὕβρισθεὶς, θὰ ἔμμενεν ὑπὸ τὸ πλῆγμα τῆς ὕβρεως ;

— Ἐχετε δίκαιον . . . Ἄλλ' ἂν σὰς συνέβαινε δυστύχημα ; ἂν ἐπληγόνεσθε ; εἶπεν ἀφελῶς ἡ νεαρὰ κόρη.

— Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποσον δει-

κνύεται ὑπὲρ ἐμοῦ, δεσποινίς, ἀλλ' ἄνθρωπος ἔντιμος δὲν γνωρίζει ἢ τὸ καθήκον του.

Ἡ Ἐμμελίνα ἐσιώπησεν.

Ταυτόχροτως ὁ κ. Ρισόν, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἔλθει οἶκον, ἐφάνη εἰς τὸν ἐξώστην.

Παρετήρησε τὴν ταραχὴν τῆς Ἐμμελίνας.

— Τί ἔχεις ; τὴν ἠρώτησε. Πόσον εἶσαι ὠχρὰ !

— Δὲν εἶνε τίποτε, πατέρα μου, ἀπεκρίθη αὕτη. Ὁλίγη κακοδιαθεσία, ἀλλ' ἐπέρασε.

Πρώτην ἤδη φορὰν ἐπὶ ζωῆς τῆς ἐψεύδετο.

Ὁ κύριος Δερὸς ἔχαιρέτισε τὸν κύριον Ρισόν, ὅστις ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν χαιρέτισμὸν τοῦ Γάστωνος διὰ μικρῆς χειρονομίας· μεθ' ὃ εἰσηλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ τῆς θυγατρὸς του.

— Ἄς ἴδωμεν, κόρη μου, τῇ εἶπεν, ἀφοῦ ἐκάθησεν ἀπέναντι αὐτῆς, τί σοῦ ἔλεγεν ;

— Ποῖος ;

— Πῶς ! ἔλαμεν ὁ κύριος Ρισόν μετὰ μειδιάματος, ἀποκρύπτεσαι ἀπὸ ἐμέ ! Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ λυπήσῃς, ἢ νομίζεις ὅτι δὲν ἀναγινώσκω ἐπὶ τοῦ προσώπου σου ὅ,τι θέλεις νὰ μοῦ ἀποκρύψῃς ;

— Μοι ἔλεγεν, ἀπεκρίθη ἡ Ἐμμελίνα καταβιάζουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτι ὁ ἀνὴρ, ὅστις ὕβρισθη καὶ ἀρνηθῆ νὰ μονομαχήσῃ, εἶνε ἀνάξιος ἐκτιμήσεως.

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ἐπὶ τίνι περιπτώσει ;

— Τὴν γνωρίζεις κάλλιστα, πατέρα. Ἡ μονομαχία αὕτη...

— Ἄ ! ναί, γνωρίζω. Δὲν ἐσκεπτόμην περὶ αὐτῆς πλέον, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι σ' ἐνδιαφέρει !

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν ἀφελῶς ἡ Ἐμμελίνα. Σκέφθητε λοιπὸν, προσέθηκε μετ' εἰδους ἀγωνίας, ὅτι ἠδύνατο νὰ πληγωθῇ, νὰ φονευθῇ ἴσως !

— Ἄ ! καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει αὐτό ; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ κύριος Ρισόν. Τί σὲ μέλει ;

— Τοιοῦτοτρόπως ὁμιλεῖς ; . . . Πῶς ! ἐὰν ὁ κύριος Γάστων ἐφονεύετο, δὲν θὰ σ' ἐμελλε διόλου ;

— Διάβολε ! Εἶμαι ἀναίσθητος εἰς τὸ δυστύχημα τοῦ πλησίον μου. Ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι ἰδιαιτέρως θὰ ἐλυπούμην, ἂν συνέβαινε οἰονδήποτε δυσάρεστον εἰς τὸν θελκτικὸν γείτονά μας, διότι εἶνε θελκτικός, δὲν ἔχει οὕτω ; προσέθηκε μειδιῶν.

— Μάλιστα, πατέρα, προσέθηκε δειλῶς ἡ νεανίς, ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καὶ θὰ εὐχαριστεῖσο πολὺ, δὲν εἶνε ἀληθές, ἵνα μὴ λάβῃ χώραν ἡ μονομαχία αὕτη ;

— Μ' ἐρωτᾷς ; εἶπε ζωηρῶς. Ἄλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω, προσέθηκε σχεδὸν ἀμέσως καὶ ταπεινῇ τῇ φωνῇ, νὰ μὴ ἐξαρτᾶται τοῦτο ἐκ τῆς ἀξιοπρεπειᾶς του καὶ τῆς τιμῆς του.

— Ὡ ! βεβαίως. Ἄλλως τε ὁ κύριος Γάστων εἶνε ἀδύνατον νὰ συμβιβασθῇ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου αὐτοῦ . . . Λοιπὸν ! βεβαιώθητε, κόρη μου, ἡ μονομαχία αὕτη δὲν θὰ λάβῃ χώραν.

— Ἀληθῶς ! εἶπε μετὰ χαρποιαῆς ἀστραπῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀληθῶς ; εἶχον ἀθώωσει ὀλίγον ταχέως τὸν ἀντίπαλον τοῦ θελκτικοῦ μας — καὶ ἐτόνισε τὴν λέξιν — γείτονος, διότι ἀνεκάλυψα σήμερον καταθέσεις πολὺ ἐπιβαρυντικὰς ἐναντίον του. Ἡ ἀθώωσίς του μοι φαίνεται ἀπὸ σήμερον δυσχερεστάτη. Ἐὰν ὁ κύριος δὲ Βανδὰμ καταδικασθῇ, ὅπερ πιθανόν, οὐδεὶς τίμιος ἄνθρωπος θὰ δυνηθῇ ἀξιοπρεπῶς νὰ μονομαχήσῃ μετ' αὐτοῦ ἔσο ἡτυχός.

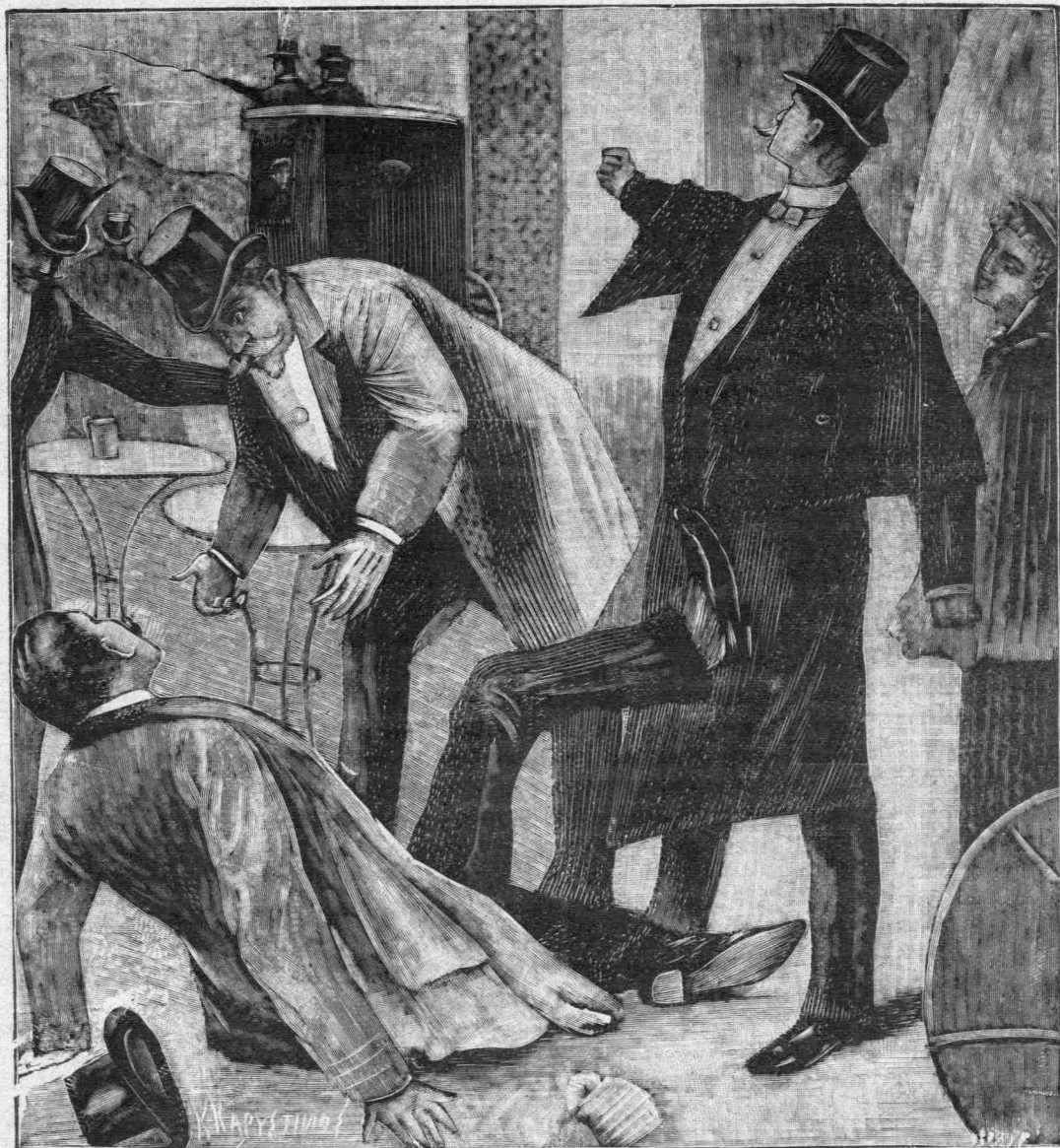
Ἡ Ἐμμελίνα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀκούσῃ περισσότερα.

— Ὡ ! Πόσον εἶσαι καλός ! ἀνέκραξεν ἐναγκαλιζομένη αὐτόν, πόσον εἶσαι καλός καὶ πόσον σὲ ἀγαπῶ !

[Ἐπετα συνέχεια].

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ὁ Βιλλῆς ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, παρασύρων δύο τραπέζας ἐν τῇ πτώσει του. (Σελ. 907).

- Ἐνεκεν ἀτυχῶν περιστατικῶν ;
- Τφόντι.
- Εὐρον εἰς τὰ βιβλία τῆς ἐνορίας τὸ ἰδικόν σας ὄνομα Λορένζα Σολάρη, ἀλλ' ὄχι τὸ τῆς ἀδελφῆς σας.
- Τῆς Ζουάννας.
- Οὕτω πάντοτε ὀνομάζεται ;
- Βεβαίως . . .
- Εἶνε πράγματι ἀδελφή σας ;
- Ἡ Ζουάννα εἶνε ἔκθετον, ἐφ' ὅσον δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ . . . ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶ ὡς νὰ ἐγεννήθημεν ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς . . .
- Ἐζήτε πάντοτε ὁμοῦ ;

— Περίπου, κύριε. Ἀπὸ τινῶν μόνον ἐτῶν ἠναγκάσθημεν νὰ χωρισθῶμεν . . .

— Διατί ;

— Ἡ Ζουάννα συνέτριψε μίαν νύκτα τὴν χεῖρά της ἐν τινὶ πάλῃ . . .

— Ἐν πάλῃ, εἶπατε ;

— Ναί, εἰς Πολωνίαν, πρὸς διευθυντήν, ὅστις κατεχράτο τῆς μονώσεώς μας . . .

Οἱ ὀδόντες τοῦ Γεωργίου ἔτριξαν ἐκ μανίας.

— Γνωρίζετε, ὑπέλαβεν ἡ Ἰταλίς, ἐν τῷ τυχοδιωκτικῷ μας, τῷ ἀνυπερασπίστῳ καὶ ἀπροστατεύτῳ βίῳ, εἰμεθα ἐκτεθειμένοι εἰς πολλοὺς κινδύνους . . . καὶ, δυστυχῶς, δὲν δύναται τις πάντοτε νὰ τοὺς διαφεύγῃ . . .

Ἐσιώπησε μελαγχολικῶς μειδιδῶσα.

— Ἐξακολουθεῖτε, εἶπε καὶ πάλιν ὁ Δαμβέρτος, τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτῆς ἔχων προσηλωμένον.

— Μὲ χεῖρα συντετριμμένην, μερικὰ γυμνάσια ἐννοεῖτε, ἀποβαίνουν ἀδύνατα... Ἦναγκάσθη νὰ λάβῃ ἄλλον δρόμον.

— Τί ἀπέγεινεν; ἠρώτησεν ὁ Δαμβέρτος μετ' ἀληθοῦς τρόμου.

— Τὸ ἀπευκτατὸν αὐτὸ τῆ ἔφερεν εὐτυχίαν, κύριε, ἂν δύναται νὰ συμβῆ τι εὐτυχές εἰς ἡμᾶς.

— Πῶς;

— Ἐγείνε χορεύτρια καὶ σχεδὸν διάσημος.

— Χορεύτρια!

— Ἐλαβεν εἰς Βαρσοβίαν μαθήματα, ἅτινα τὴν ἐτελειοποίησαν. Ἦτο ἤδη ἀρκετὰ ἱκανή, καὶ ὡραία, ὡς εἶνε, ἐστέφη ἀπὸ λαμπρᾶς ἐπιτυχίας.

— Ποῦ εὐρίσκεται;

— Πλησίον ἡμῶν.

— Ἀλλὰ ποῦ;

— Εἰς Παρισίους.

— Ἀπὸ πολλοῦ;

— Ἀπὸ δύο μηνῶν.

— Ὀνομάζεται;

— Ροζέλλη.

Ὁ Δαμβέρτος ἡμιγέρθη καταστάς αἴφνης πελιδνός.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησεν ἐπτοαμένη ἡ Ρένζα.

— Τίποτε.

Ἐπλήρωσε ψυχροῦ ὕδατος τὸ ποτήριόν του καὶ τὸ ἐκένωσε διὰ μιᾶς.

Ἡ κεφαλὴ του ἐπύρεσεν.

Ἡ καταστροφή, ἣν προεμάντευεν ἐξερράγη, ὡς σφαῖρα καὶ τὸν κατεκεραύνου.

Ἀνεύρισκε τὴν κόρην του, ἀλλ' ὑπὸ τινος ὄρους;

Τὴν πρῶτον ὁ φίλος του Ἄρδουίνος, ὁμιλῶν αὐτῷ περὶ τῶν ἀταξίῶν τοῦ Βωνοᾶζ, δὲν τῷ ὠνόμασε τὴν τελευταίαν του ἐρωμένην τὴν Ροζέλλη;

Τὸ σκάνδαλον ἦτο κοινόν, πασίγνωστον.

Καὶ ἡ Ροζέλλη ἦτο ἐκεῖνη ἡ Ζουάννα, ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἰωάννας Βωδρού!

— Ἄ! βεβαίως δὲν τὴν κατηράτο. Ἡ ψυχὴ του ἦτο πλήρης ἐπιεικειᾶς καὶ οἴκτου δι' αὐτήν, ἀλλ' ἐσκέπτετο διὰ τὴν μητέρα, ἣν θὰ καθίστα ἀπελπιν ἢ θλιβερά ἀποκάλυψις. Εἰς ἐπίμετρον, ἐραστὴς ἦτο ὁ Βωνοᾶζ, ὃν ἤδη θανασίμως ἐμίσει! Ἐπειράτο ν' ἀμφιβάλλῃ, ἀλλ' εἰς μάτην.

Ἀνέπλαττεν ὅλην τὴν ἀθλίαν παιδικὴν ἡλικίαν τῆς ἀτουῦς, τὰς δοκιμασίας αὐτῆς ὑπέστη, τὰ κέντρα διαφθορᾶς αὐτῆς διέβη καὶ ἐξ ὧν ἐφθάρη.

Ἐν τούτοις ὡς ἄνθρωπος, ὃν κατέβλεπεν ἀπρόοπτον τραῦμα, ἀπέκρουε τὴν πραγματικότητά, ματαίως πρὸς τοῦτο καταβάλλων προσπάθειάς,

Ἡ Ζουάννα, ἐρωμένη τοῦ κόμητος Βωνοᾶζ! τὸ ἔπακρον τῆς καταστροφῆς!

Ἦτο δυνατόν;

Ἡ κόρη τῆς Λευκῆς, ἡ κόρη του!

Καὶ αἴφνης ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὡσεὶ θέλων νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ διὰ τῆς προσπάθειάς ἣν κατέβαλλεν.

Ἀπὸ τινῶν στιγμῶν, ζεύγη εἰσῆρχοντο ἐν τῷ καφενείῳ.

Ἐξήρχοντο τοῦ Μελοδράματος.

Τὸ Ἐδέμ εἶχε κλεισθῆ.

Ἦτο περίπου μεσονύκτιον. Χείμαρρος πελατῶν, νανίαὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, κομψοπρεπεῖς, φιλόγελοι, συνῆρρον εἰς τὰς αἰθούσας· οἱ ὑπηρεταὶ ἦσαν ἐν ἀδιακόπῃ κινήσει.

Καὶ ἐν τῷ θορόβῳ αὐτῷ ἄνδρες μελανοφοροῦντες εἰσῆλθον, περιστοιχιζόντες γυναῖκα, ἣ μᾶλλον νεάνιδα ἄκρας κομψότητος ἀποτελοῦντες τὸ ἐπιτελεῖόν τῆς, καὶ ἡ χορεία αὐτῆ, τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ τῶν περιέργων, ἐτοποθετήθη εἰς τὸ ἄκρον τῆς αὐτῆς αἰθούσης ἡμικρυπτομένη ὑπὸ τῶν στύλων.

Εἰς τοὺς γείτονας ὁμίλους, ὁ Δαμβέρτος ἤκουεν ὡς ψίθυρον τὸ ὄνομα:

— Ἡ Ροζέλλη!

Ἦσαν ἄνθρωποι, δύο βήματα παρ' αὐτόν, οἵτινες πρὸ μικροῦ τὴν ἐθαύμασαν εἰς τὸ Ἐδέμ.

Ἐνεκωμίαζον τὴν χάριν τῆς με φράσεις αἰτινες τὸν καθίστων πορφυροῦ ἐξ αἴσχους.

Ἡ Λορένζα ἠθέλησε νὰ ἐγερθῆ καὶ τὴν πλησιάσῃ, ἣ τοῦλάχιστον νὰ τῆ ὑποδείξῃ διὰ σημείου ὅτι εὐρίσκετο πλησίον τῆς.

Ὁ Δαμβέρτος τὴν ἠνάγκασε νὰ καθῆσθαι πάλιν κρατῶν αὐτῆ τὴν χεῖρα δι' ἀποτόμου κινήσεως.

— Περὶ μπάκκο, εἶπεν ἐκεῖνη, εἰσθε εἰς τὰ νευρικά σας.

Ἐκεῖνος ἐδικαιολογήθη:

— Μὴ κινήσθε, σας παρακαλῶ, ἰκέτευσεν... Ἀργότερον, θὰ σας εἴπω... θὰ μάθητε τὰ πάντα. Δὲν πρέπει νὰ σας ἴδωσι!

Καὶ ταπεινοφώνως:

— Λοιπόν, εἶνε ἡ ἐρωμένη ἐκεῖνον;

— Ναί.

Καὶ ὑψοῦσα τοὺς ὄμους, ἡ Λορένζα προσέθηκε μετ' ἀδιαφορίας:

— Ἐκεῖνου ἢ ἄλλου τινός!

— Ἀπὸ πολλοῦ;

— Ἀπὸ τινῶν μόνων ἡμερῶν.

— Κατοικεῖ;

— Ἐν ὁδῷ Αὐγουστίνου.

— Ἀριθμός;

— Δέκα.

— Πλησίον τῆς ἀδελφῆς τῆς! ἐψ.θύρισεν ὁ Δαμβέρτος.

— Ὁ κόμης τῆ παρέσχε τὴν κατοικίαν; ὑπέλαθε.

— Ναί.

— Πηγαίνει ἐκεῖ συχνάκις;

— Συχνάκις, τῆ ἀληθείᾳ.

Ὁ Γεώργιος ἐσίγησε.

Τὴν κεφαλὴν στηρίζων ἐπὶ τῶν χειρῶν, ἔδρανε τοὺς ὄνυχας ἐκ μανίας, ἀγνοῶν τί ν' ἀποφασίσῃ.

Εἶτα, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικρύπτων μεταξὺ τῶν δακτύλων, ἐθεώρει ἀκορέστως τὴν θαυμαστὴν μορφήν τῆς Ροζέλλης.

Ἐμενε σοβαρὰ ἐν μέσῳ τῶν περιστοιχοῦντων αὐτήν.

Τὴν πρωτοκαθεδρίαν κατεῖχεν ὁ Καμπεϋρόλ, γαλήνιος ὡσεὶ ἀγνοῶν τὴν εἰς Παρισίους ἀφίξιν τοῦ πατρὸς τῆς Ζουάννας, ἣν ἠδύνατο σήμερον ἢ αὔριον νὰ συνήντα μετὰ τοῦ Βωνοᾶζ.

Θὰ ἐλεγέ τις ὅτι ὁ μικρὸς ταγματάρχης ἐτέρπετο ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὴν μέλλουσαν τότε νὰ ἐκραγῆ ἔκρηξιν.

Ἐπῆρχον ἐπίσης ὁ Ρεβίλλ, ὁ Βιλλῆς, ὁ Ριβιάς, γνωστοὶ εἰς ὅλα τὰ θέατρα, ἰδίως εἰς τὰς ἠθοποιούς.

Ὅλα τὰ παρασκηνία ἦσαν ἀνοικτὰ δι' αὐτούς.

Καὶ τέλος ὁ Βωνοᾶζ, ψυχρὸς, διακεκριμένος, μετὰ τὸν ἐπενδύτην ἀνοικτόν, ἀφίνοντα καταφανῆ τὴν λευκότητα τοῦ ὑποκαμίσου καὶ τὸ ρόδον τῆς κομβιοδόχης.

Ἡ Ζουάννα δὲν ἐφόρει πῖλον, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ κάλυμμα ἐκ βελουκίτρινου ἀτλαζίου· ἐπλαίσίου πρόσωπον σπανίας γλαφυρότητος.

Ἦτο ὄντως ἡ δίδυμος τῆς Ἰωάννας!

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μόνῃ ἐμαρτύρουν τὴν καταγωγὴν τῆς.

Ὁ πατὴρ ἐθαύμασε τὰ πάντα ἐν αὐτῇ, τὴν κομψότητά τῆς, τὴν πρὸς τοὺς ἐραστὰς ἀδιαφορίαν, τὴν περιφρονητικὴν πτυχὴν τῶν χειλέων τῆς καὶ τὴν μελαγχολίαν τὴν πληροῦσαν τὸ θελκτικόν τῆς πρόσωπον.

Ἦτο ἡ αὐτὴ θλιβερά ἔκφρασις ἡ ἀποτυπωμένη ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς Λορένζας.

Ἡ Ἰταλίς ἠννόησε τὰ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ξένου συμβαίνοντα;

Ἴσως, διότι, ψάφουσα τὸν βραχίονα τοῦ Δαμβέρτου τῷ εἶπε ταπεινοφώνως :

- Τὴν περιφρονεῖτε ἴσως διὰ τὸν βίον ὃν διάγει ;
- Ἐγὼ ! εἶπεν ἐκεῖνος, ὡσεὶ ἀνακύπτων ἐξ ὄνειρου
- Θὰ εἴχετε ἄδικον ! Ἄν ἐγνωρίζετε τί ὑπέφερε ! Ποίας στερήσεις ὑπέστημεν ! Ὅποιαν ζωὴν ἀπὸ τῶν παιδικῶν μας χρόνων διήλθομεν !
- Δὲν τὴν περιφρονῶ, Λορένζα, τὴν ἀγαπῶ.
- Τὴν ἀγαπάτε ;
- Ναί, δι' ἀγάπης ἀπέιρου, δι' ἀγάπης ἀγῆς καὶ ἀφοσιωμένης ! Θὰ ἐδίδοι δέκα περιουσίας ἵνα τὴν καθίσταν εὐτυχῆ... Εἶμαι...

Ἐσταμάτησε.

Διὰ τὴν ἐξοικονομήσῃ, τὸ μέλλον, διὰ τὴν παρασκευάσῃ τὴν ἐκδίκησίν του, διότι τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὴν ἐμελέτα φοβερὰν καὶ ἀπηνῆ, εἶχεν ἀνάγκη σιγῆς.

— Λορένζα, εἶπε θλίβων τὴν χεῖρα τῆς νέας, μαντεύω τὰς βασάνους, ἃς ἔως τώρα ὑπέστητε Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θὰ σὰς παρᾶσχω μέλλον, τὸ ὅποσον νὰ σὰς ἐπιφέρῃ τὴν λήθην ὄλων. Μὲ ἀγνοεῖτε, ἀλλὰ δύναμαι νὰ σὰς εἴπω ὅτι εἶμαι ἔντιμος ἀνὴρ καὶ ὅτι οὐδὲν τοῦτο θὰ μοὶ στοιχίσῃ. Ἀκούσατέ με. Δὲν πρέπει ἐκεῖνη ἀπόψε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν της. Δὲν ἐγγυῶμαι δι' ἑμαυτόν. Θὰ ἐφόνευσον αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ θαλάμου της. Θέλετε νὰ μ' ἐξυπηρετήσετε ;

- Τί ὀφείλω νὰ ποῶξω ;
- Θὰ ἐξέλθω τοῦ καφενεῖου κατορθῶνων νὰ μὴ με ἀναγνωρίσουν. Πλησίον ἡμῶν ὑπάρχει θύρα. Δὲν θὰ παρατηρηθῇ ἡ ἀναχώρησίς μου. Θὰ ὑπάγετε νὰ εὑρετε τὴν Ζουάνναν, πρὸς ἣν θὰ εἴπατε : — Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ. Θέλει τις νὰ σοὶ ὀμιλήσῃ.

— Ἐὰν σὰς ζητήσῃ τὸ ὄνομά του, θὰ τῇ ἀπαντήσητε : — Εἶνε ὁ Ρῶσσο

- Ὁ Ρῶσσο ! ἀνέλραξεν .. εὐρίσκειται εἰς Παρισίους ;
- Τὸν παρέλαβα ἀπὸ κάτω ἐκεῖ. Μὲ τόσῃ τρυφερότητά μοι ὀμίλησεν ὁ πτωχὸς διὰ σὰς, ὡς διὰ τέκνα ἄτινα ἀνέθρεψε, ὥστε συνέλαβα πρὸς αὐτὸν φιλίαν. Εἶνε παρὰ τὸν ἡνίοχον, μετ' οὗ ἐκάθησεν ἀπὸ τοῦ ἵπποδρομίου ὅπου ἡ ἀμαξὴ μὲ περιέμενεν.

— Ὡ ! τότε, θὰ ἔλθῃ ! Τφόντι, ὁ Ρῶσσος μεγάλας μας παρέσχεν ἐκδουλεύσεις.

- Ἠνωήσατε καλῶς, Λορένζα ;
- Μὴ φοβησθε τίποτε. Ἀγνοῶ διατί, ἀλλὰ μοὶ ἐμπνέετε φιλίαν καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ σὰς ἠκολούθουν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου

Ἐκεῖνος ἔρριψε λουδοβίκιον ἐπὶ τοῦ μαρμάρου.

Ὁ χρυσὸς παρήγαγε κρότον ἐλκυσάντα τὸν ὑπηρετήν.

— Κρατήσατέ το, εἶπε.

Καὶ πάραυτα, ἐξῆλθεν ἀθρόβως ἀνυψῶν τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπενδύτου του.

Οὐδεὶς ἐπρόσεξεν εἰς τὴν ἀναχώρησίν του.

Ἡ Ἰταλὶς ἀφῆκε τὴν θέσιν της καὶ κατηυθύνθη διὰ τῶν τραπεζῶν πρὸς τὸν ὄμιλον, οὗ τὸ κέντρον ἀπετέλει ἡ Ροζέλλη.

- Σὺ εἶσαι ; εἶπεν ἡ χορεύτρια.
- Ἐσκέφθην ὅτι θὰ σὲ συνήντων καὶ ἦλθα πρὸς ἀναζήτησίν σου.

— Κάθησον ὀλίγον μαζὺ μας.

— Οἱ μελανοφοροῦντες ἔσπευσαν νὰ περιστοιχίσωσι τὴν Λορένζαν.

— Ἀδυνατῶ, εἶπε.

— Δύνασθε νὰ μᾶς παραχωρήσητε μίαν στιγμὴν, δαίμονα ! εἶπεν ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ.

— Ἀδύνατον ! ἐδήλωσεν ἡ Ἰταλὶς λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τῆς ἀδελφῆς της, μὲ περιμένουν καὶ σὲ ἐπίσης.

— Ποῖος λοιπόν ;

— Εἰς ἀρχαῖος φίλος, ὃν εὐχαρίστως θὰ ἐπανίδῃς.

— Φίλος... εἶπεν ἐκεῖνη διερευνῶσα τὴν μνήμην της.

— Ὁ Ρῶσσο.

— Ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτῷ, ἡ χορεύτρια ἠγέρθη ἐκβάλλουσα κραυγὴν χαρᾶς.

Ἄλλ' ὁ Βωνοᾶζ τὴν ἐκράτησε.

— Τί εἶνε αὐτός ὁ Ρῶσσο ; ἠρώτησε.

— Πτωχὸς τις ἀνθρώπος, ὅστις ἄλλοτε μᾶς εἶχε προστατεύσει.

— Ἄς εἰσέλθῃ !

— Δὲν τολμᾶ, εἶπε ζωηρῶς ἡ Λορένζα.

— Διατί ;

— Εἶνε πολὺ κακὰ ἐνδεδυμένος.

— Ἄς ὑπάγωμεν νὰ τὸν ζητήσωμεν ἐν χορῷ, ἀπεφάνθη ὁ βαρῶνος Βιλλῆς, ἡμιμεθυσμένος ὢν κατὰ τὸ σύννηθε.

Ἦδη ἡ Ροζέλλη ὤρμησε ἐκτός.

Οἱ ἄλλοι τὴν παρηκολούθουν ἐν ἀταξίᾳ.

Τότε ἐπηκολούθησε θόρυβός τις, οὐτινος ἰδοῦ αἱ διάφοροι φάσεις :

Ἐν πρώτοις εἶδον, πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τῶν ὀδιδῶν καὶ τῶν πελατῶν τοῦ καφενεῖου, τὴν Ροζέλλη καὶ τὴν Λορένζαν ριπτομένας εἰς τοὺς βραχίονας ἑνὸς ἰσχνοῦ καὶ ἀλλοκότως ἐνδεδυμένου ἀνθρώπου, ἀδιαφόρους πρὸς τὰ βλέμματα τῶν περιέργων.

Εἶτα ὁ Τυρόλιος ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς τῶν νεανίδων, αἵτινες ὤρμησαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὀχήματος, ἐνῷ ἐκεῖνος ἀνεπήδα εἰς τὴν ἐξωθεν εἶδραν, παρὰ τὸν ἡνίοχον.

Καὶ ἐνῷ ὁ Βωνοᾶζ, μανιώδης διὰ τὰ συμβαίνοντα, ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς θυρίδος τοῦ ὀχήματος ἵνα ἀποσπάσῃ ἐκεῖθεν τὴν ἐρωμένην του, ἀνὴρ τις, ὅστις τῷ ἐφάνη ὑπερφυσικῶν διαστάσεων, μὲ τὸ γένειον κεκομμένον κατ' Ἀμερικανικὸν ρυθμόν, τῷ ἔδραζε τὸν βραχίονα, ἐβύθισεν ἐπὶ δύο στιγμὰς τὸ μαῦρόν του βλέμμα εἰς τὸ τοῦ κόμητος καὶ τὸν ἀπώθησε τόσον βιαίως, ὥστε τὸν κατέρριψε κλονούμενον ἐπὶ τοῦ ἐτοιμορρόπου ἤδη Βιλλῆ, ὁ δὲ Βιλλῆς ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, παρασύρων δύο τραπέζας ἐν τῇ πτώσει του.

Προτοῦ ὁ Βωνοᾶζ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, ὁ δίφρος ἔφρευεν ἐν τάχει, πρὸς τὴν ὁδὸν Μαγδαληνῆς.

Ὁ κόμης ἐξαλλος τὸν ἠπείλει διὰ τῆς πυγμῆς.

Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ ἐθραιόμθευεν ἐξ ἐναντίας.

Ἐσυρε κατὰ μέρος τὸν Βωνοᾶζ :

— Σὰς εἶχα εἰπεῖ νὰ μὴ βιάλετε χεῖρι σ' αὐτὴν τὴν κόρη ! Ἦμην βέβαιος ὅτι σήμερον ἦ αὔριον θὰ τὸν εὐρίσκετε ἐμ-πρὸς σὰς.

— Τὸν Δαμβέρτον !

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι !

— Ἐκεῖνος νὰ ἦτο ;

— Ἴσως.

— Θὰ ἐπανιδοθῶμεν, εἶπεν ὁ κόμης πελιδνὸς ἐκ λύσσης.

— Καὶ πολὺ γρήγορα, βέβαια, καλέ μου, προσέθηκεν ὁ Καμπεϋρόλ.

ΚΗ'

Εἶμαρμένη.

Τόσον αἰφνιδίως αἱ δύο κόραι ἀνελήφθησαν, ὥστε οὐδὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ σκεφθῶσιν.

Ἐγκαταλείπουσα τὸν Βωνοᾶζ καὶ τοὺς συντρόφους του, ἡ χορεύτρια ὑπέκειν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς ἀδελφῆς της καὶ ἀφίετο ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν χαρὰν τοῦ νὰ ἐπανίδῃ τὸν πτωχὸν μουσικόν, τὸν ἀναπολοῦντα αὐτῇ ἔτη πενίας καὶ στοργῆς φίλου, συμμεριζομένου πρὸς αὐτὰς τὸν ἄρτον του καὶ τὰ ἐνδύματά του, ἅτινα παρεχώρει ἀντὶ σκεπαμάτων.

Ὁ Ρῶσος !

Τὸ ὄνομα τὴν εἶχε κάμει νὰ σκιρτήσῃ.

Ἡ Ζουάννα ἐρρίφθη εἰς τοὺς βραχίονάς του.

Καὶ τότε ὁ Τυρόλιος τῇ εἶπεν εἰς τὸ οὖς :

— Ἐλθὲ μαζί μας εἶνε ἀνάγκη.

Καὶ τότε ἐξ ἐνστίκτου εἶχεν ὑπακούσει.

Ἄλλ' ὅτε ἡ ἀμαξία ἀπεμακρύνθη ὀλίγον τοῦ καφενείου, ὅτε, διατρέξασα τὴν Βασιλικὴν ὁδόν, ἔφθασεν εἰς τὰ ἔρημα σχεδὸν Ἡλύσια Πεδία, ἐσκέφθη ποῦ ἄρα τὴν ὠδήγουν.

Τίς ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις καθήμενος πρὸ αὐτῆς, ἐκλειε τοὺς ὀφθαλμούς ὡς ἵνα μὴ τὴν βλέπῃ καὶ δὲν εὗρισκε λέξιν ἵνα τῇ εἴπῃ ;

Βεβαίως, δὲν ἐφοβείτο. Μετὰ νεότητά ὡς ἡ ἰδική της, θωρακίζεται τις ἐναντίον τῶν ἐκπλήξεων τῆς ὑπάρξεως καὶ δὲν τρέμει διὰ περίπατον ἐντὸς ὠραίου δίφρου, ἐν συντροφίᾳ μετ' ἀνθρώπων οὐδὲν ἐνεχόντων τὸ ἐμποιοῦν φρίκην.

Ἄλλως τε, ἡ ἀδελφή της ἦτο παρ' αὐτὴν, ἡ σύντροφος τῶν κινδύνων της καὶ τῶν στερήσεών της.

Ἐκράτει τὴν χεῖρά της ἐν τῇ ἰδικῇ της.

Τέλος, ἀπὸ τοῦ μέρους ἐφ' οὗ ἐκάθητο, ἔβλεπεν ἐπὶ τῆς ἔδρας ἔξωθεν, παρὰ τὸν ἐπιβάλλοντα ἡνίοχον, τὸν Ρῶσσον της, μὲ τὴν εἰς ὄξυ ἀπολήγοντα πλὴν του.

Περιεστοιχεῖτο ὑπὸ φίλων.

Καὶ ἐν τούτοις τὸ στήθος της συνεπιέζετο ὑπὸ τὴν θλίψιν μυστηριώδους ἀγωνίας.

Ἐλυπεῖτο διὰ τὸν Βωνοᾶζ ;

Ὅχι, οὔτε διὰ τὸν Βιλλῆν, τὸν Ρεβίλ ἢ τὸν Καμπεϋρόλ.

Ἐν τῇ ἀβύσφ τοῦ αἵσχους, ἐν ἣ εἶχε πέσει βαθμιαίως, μικρὸν κατὰ μικρὸν, κατόπιν ἀνεξαρτητῶν τῆς θελήσεώς της συμβάντων, θεωρεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους μετὰ παντελοῦς ἀδιαφορίας.

Ἐπεῖχον πρὸ τῶν ὀμμάτων της τὴν θέσιν ἀγοραστῶν δούλων, ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ των. Ὁ Βωνοᾶζ ἦτο δι' αὐτὴν ὁ δεσπότης ὁ πληρώνων καὶ ἀπολαύων τῶν δικαιωμάτων κυριάρχου.

Καὶ ὁ κυριάρχος εἶνε ἐχθρός.

Δὲν ἔλυπετο ποσῶς διότι ἀφῆκε τὸν κόμητα, ἐξ ἐναντίας ἐκινεῖτο εἰς διαθέσιν πρὸς γέλωτα διὰ τὸ πάθημά του.

Πόθεν λοιπὸν τῇ προήρχετο ἡ μυστικὴ αὐτῆ ἀνησυχία ;

Τί θὰ ἐμάνθανε ;

Τί ἤθελον ἐξ αὐτῆς ;

Πρὸς τί ἡ σκυθρωπὴ σιγή, ἡ βασιλεύουσα ἐντὸς τοῦ ὀχήματος ;

Τίς λοιπὸν ἦτο ὁ παρ' αὐτὴν καθήμενος καὶ οὐτινος, ὁσάκις διέβαινον πρὸ τινος φανοῦ, διέκρινε τὴν ὄψιν συσπωμένην ὑπὸ βαθείας συγκινήσεως !

Ἡ Ἰωάννα Βωδρὸυ ἔτρεφεν ἀμφιβολίας περὶ τῆς γεννήσεώς της. Μᾶλλον μεμορφωμένη καὶ ὀξύνουσι, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ βίου της, ἡ Ἰωάννα ἐσκέπτετο ἐνίοτε τὸ σκότος, τὸ καλύπτον τὴν καταγωγὴν της, καὶ τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον θ' ἀπεκάλυπτεν ἴσως τὸ μυστικόν.

Ἡ Ζουάννα οὐδέποτε.

Δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἦτο ἡ ἀδελφὴ τῆς Λορένζας.

Ἡ Λορένζα ἀπετέλει πᾶν ὅ,τι ἐν τῷ κόσμῳ ἠγάπα.

Ἴνα τὴν ἀπαλλάξῃ ἐνὸς πόνου, θὰ ἐθυσίαζεν ὅλους τοὺς Βωνοᾶζ, τοὺς Βιλλῆ, τοὺς Ρεβίλλ καὶ τοὺς Καμπεϋρόλ τῆς ὕψηλίου.

Διὰ τὴν πρεσβυτέραν ὁμοίως, ἡ Ζουάννα ἀντεπροσώπενε τὸ σύμπαν.

Ἡ ἀκροβάτις ἐλάτρευε τὴν ἀδελφὴν της. Προσεῖχε νὰ τῇ ἀποκρύπτῃ ἐπιμελῶς τὰς περὶ καταγωγῆς ἐκείνας ἀμφιβολίας της, ἐκ φόβου μὴ ἡ φιλία των ἐματαιοῦτο.

Ὁ δίφρος ἐν τούτοις ἐξηκολούθει ταχὺς τὴν πορείαν του.

Ὁ Δαμβέρτος ἤθελε νὰ διαρρήξῃ τὴν σιγὴν, ἀλλ' οὐδὲ λέξιν ἠδύνατο νὰ ἐκστομίσῃ.

Ἦτο ὅλως κεραυνόπληκτος, ἀνίκανος νὰ συγκεντρώσῃ δύο ιδέας.

Τὴν κήρην τοῦ ἀπεκόμιζεν ὡς λείαν, ἵνα τὴν λυτρώσῃ νέων βεβηλώσεων.

Ἄλλὰ πολὺ ἀργά !

Τὸ κανὸν εἶχε συντελεσθῆ καὶ ὀλοσχερῶς.

Ἡ εἰμαρμένη ἠθέλησε μάλιστα ὥστε ἡ βεβηλώσις νὰ προσλάβῃ χαρακτῆρα τινὰ ἱεροσυλίας.

Ὁ ἐραστὴς τῆς Ροζέλλης, ὁ τελευταῖος τοῦλάχιστον, ἦτο ὁ Βωνοᾶζ, ὁ ἀνθρωπος, ὁ συντελέσας εἰς τὸν ἀπὸ τῆς μητρὸς χωρισμὸν τῆς κόρης καὶ ρίψας αὐτὴν εἰς τὰς ἀβύσσους τοῦ ἀγνώστου, ὁποῦθεν ὁ πατήρ τὴν ἀπέσυρε κηλιδωμένην καὶ κατεστραμμένην !

Ὁ ἐραστὴς τῆς κόρης ἦτο ὁ σύζυγος τῆς μητρὸς.

Τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐσκέπτετο, ὑπερέβαινε τοὺς φόβους του.

Ἔμενε λοιπὸν ὅλως συντετριμμένος.

ὦ ! φοβεραὶ αἱ συνέπειαι τοῦ ἀμαρτήματος τῆς μάμης.

Ὁ δίφρος ἔφθασε τέλος εἰς τὸν οἶκον, ἔνθα ἡ ἀπελπία εἰσῆρχετο μετ' αὐτοῦ.

Ὁ μαῦρος ἠγρύπνει ἐν τῷ προδόμῳ.

— Ποῦ εὐρισκόμεθα ; ἠρώτησεν ἡ Ροζέλλη τὸν ξένον, ὃν ἐθεώρει ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως μετὰ τινος οἴκτου, τὸσον ἡ λύπη καὶ ἡ ἀγωνία του ἦσαν καταφανεῖς.

— Εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἶπεν ἐκεῖνος, εἰς τόπον ὅπου εἶσθε ἐν ἀσφαλείᾳ. Μὴ φοβῆσθε τίποτε, Ζουάννα.

Ἡ νέα δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ πλείοτερα.

Ὁ Τυρόλιος ἐκτείνει τὰς ἰσχνὰς του κνήμας κατέβη τῆς ἀμαξίας καὶ ἔτεινε τὰς χεῖράς του πρὸς τὰς δύο ἀδελφάς.

Τοῦτο τὰς διεσκέδασεν. Ἀνέλαβον τὴν ψυχραιμίαν των καὶ τῷ ἀπέτειναν βροχὴν ἐρωτήσεων.

— Διὰ τίνος θαύματος εὐρίσκεσαι ἐδῶ, πτωχέ μου Ρῶσσε ; τῷ εἶπεν ἡ χορεύτρια.

— Διὰ θαύματος, ἀλήθεια. Ὁ κύριος αὐτοῦ τοῦ σπητιοῦ ἦλθε κάτω ἐκεῖ. Σὰς ἀνεζήτησε...

— Ἡμεῖς ;

— Σὰς τὰς ἰδίας.

— Τόσον μακρὰν ;

— Τότε, ἐκεῖ ποῦ ἤμουν στὸ πανδοχεῖον, ἠμπόρεσα καὶ τοῦ ἔδωκα πληροφορίας γιὰ σὰς ὅτε ἦθε μικραῖς... μ' ἔπιασε φίλο ἐξ αἰτίας σας, Ζουάννα· μοῦ ἀγόρασε φορέματα καὶ μ' ἔφερε ἐδῶ.

Ὁ Βικτωριανὸς εἶχεν ἐκ νέου ἀναχωρήσει τὴν ἐσπέραν διὰ Σατωρῶ.

Ἀπέμενον μόνον εἰς τὰς Φιλλύρας, ὁ Ρῶσος καὶ οἱ θεράποντες τοῦ Δαμβέρτου.

Ἡ αἰθουσα ἐν ἀκαρεῖ ἐφωτίσθη.

— Ἐλθετε, εἶπεν ὁ ξένος πρὸς τὰς δύο νεάνιδας. Δύνασθε νὰ μὰς ἀκολουθήσετε, φίλε μου.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐκάθηοντο πλησίον ἀλλήλων καὶ ὁ Τυρόλιος ἐν τινὶ γωνίᾳ.

Ὁ Δαμβέρτος, τὸ μέτωπον στηρίζων ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, μὲ ἐρυθρὰ τὰ βλέμματα ὑπὸ δακρῶν διαπύρων, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ζουάννα, εἶπε, σφοδρὰν καταβάλλων προσπάθειαν, ὑπάρχει ἐν τῷ βίῳ σας μυστήριόν τι. Οὐδέποτε συνελάβατε ὑπονοίας περὶ τῆς καταγωγῆς σας ;

Ἡ χορεύτρια ἠνέωξε μεγαλῶς τοὺς ὀφθαλμούς της, κυανοῦς, ὡς οἱ τῆς Ἰωάννας Βωδρὸυ, καὶ διηρεύνησε τὰς ἀναμνήσεις της.

— Ὅχι, ἀπήντησε.

— Κρύπτει ἐν τούτοις μυστήριον καὶ ὀφείλω νὰ σὰς τὸ καταστήσω γνωστόν... Δὲν εἶσθε ἡ κόρη ἐκείνων, οἱ τινες σὰς ἀνέθρεψαν.

Ἡ Ζουάννα ἐστράφη πρὸς τὴν ἀδελφὴν της, ἣν περιέβλεπε διὰ βλέμματος μεστοῦ τρυφερότητος.

Ὁ Δαμβέρτος ἐξηκολούθησε :

— Δικαίως ἀγαπάτε ἐξ ὅλης ψυχῆς αὐτήν, ἥτις συνεμερίσθη τῆς πλάνης τῆς ὑπάρξεώς σας, τῆς ἀλγεινῆς ἐνίοτε, ἀλλ' ἡ Λορένζα δὲν εἶνε ἀδελφὴ σας.

— Τίς σας τὸ εἶπεν; ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ Ροζέλλη.

— Ὁ πρόξενος τῶν δυστυχίων καὶ τῆς ἐγκαταλείψεώς σας.

— Ἄλλὰ ποῖος;

— Ἐνθυμεσθε, Ζουάννα, μέγαν πύργον ἐγειρόμενον ἀνωθεν τῆς ὁδοῦ τῆς Βεργάμης, μεταξύ τῶν ἐλαίων, τῶν ἐλάτων καὶ δένδρων θαυμαστῶν;

Ἡ Ροζέλλη ἐπειράθη ν' ἀναπολήσῃ, ἀλλ' εἰς μάτην.

Ἐνευσεν ἀρνητικῶς.

— Ὅχι εἶπεν.

— Ἐνθυμεσθε... ἀνωθεν τοῦ πανδοχείου ἐκείνων, οὗς ἀποκαλεῖτε γονεῖς σας;...

— Τὸ Μοντάλτη, εἶπεν ἡ Λορένζα.

— Ναί, τὸ Μοντάλτη, ὑπέλαβεν ὁ Δαμβέρτος.

— Λοιπὸν;

— Ἡ γυνὴ εἰς ἣν ὁ μέγας αὐτὸς πύργος ἀνῆκεν...

— Ἡ δούκισσα λὰ Ρὸς Βιλλάρ, ὑπέλαβεν ἐκ νέου ἡ Λορένζα.

— Τφόντι... ἐνθυμοῦμαι... ἐψιθύρισε ἡ χορευτρία, ἡ μάμμη τῆς κυρίας Βωνοάζ!

Ἐπί τινος στιγμῆς τὸ βλέμμα τῆς ἔστη ἐν φρικῶδει προσηλώσει.

Ὁ Δαμβέρτος ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ δούκισσα λὰ Ρὸς Βιλλάρ εἶχεν ἐγγονήν... Ἡ ἐγγονὴ αὐτῆ, ἡ μόνη τῆς, κληρονόμος, ἦτο μία τῶν ὑψηλοτέρων εὐγενῶν τῆς Γαλλίας. Δεκαεπταέτις συνέλαβε πρὸς τινα νέον ἔρωτα ἔνοχον, ἃν τις θέλῃ νὰ τὸν ὀνομάσῃ οὕτω ἀλλ' εἰλικρινῆ καὶ ἔντιμον. Ἡ ἀτυχὴς κατέστη ἔγκυος, καὶ ἡ ἀπηνῆς τῆς μάμμη τὴν ἀπέσυρεν εἰς γηραιὴν ἔπαυλιν τοῦ Βερρύ. Ἐκεῖ, τῆ συνεργείᾳ ἱατροῦ τοῦ τόπου, ἐπεισε τὴν δυστυχὴ μητέρα, ὅτι τὰ δύο τῆς τέκνα, δύο λατρευταὶ δίδυμοι κόραι, ἀπέθανον, ἐνῶ ἔζων. Τὴν ἐπεισαν ταῦτοχρόνως ὅτι ὁ ἔραστής τῆς ἦτο ἀθλιός καὶ δὲν τὴν ἠγάπα. Ἀνήγγειλον εἰς τὸν πατέρα τὸν θάνατον τῶν τέκνων του, προσθέτοντες ὅτι ἡ μήτηρ πικρῶς μετενόει διὰ νεανικὸν ἀμάρτημα, μὴ δεσμεῦον αὐτήν ἐν τῷ μέλλοντι. Ὁ ἔραστής ἐξεπατρίσθη ἐξ ἀπελπισίας. Τὰ δύο τέκνα, ἄτινα διὰ σκληρᾶς δολιότητος ἀπεμάκρυναν, ἐστάλησαν τὸ ἓν εἰς χωρίον τῆς Λιμόγης, τὸ ἄλλο εἰς Ἰταλίαν, πλησίον τῆς Μόνζης, ἐν τινι πενιχρῷ πανδοχείῳ. Ἐκείνη ἥτις ἀνετράφη ἐν Γαλλίᾳ, ἐκαλλεῖτο Ἰωάννα. Ἡ ἄλλη, Ζουάννα. Δὲν ταῖς ἔδωκαν ἄλλο τι ὄνομα. Περιμένετε. Εἶνε καὶ ἄλλα. Ἡ μάμμη, διὰ νὰ τὰς προφυλάξῃ τοῦλάχιστον τῆς πενίας, ἐνεπιστεύθη εἰσοδήματα εἰς τὸν ἱατρόν, ὅστις, ἀτιμότερος τοῦ ἐσχάτου τῶν κλεπτῶν, τὰ ἔκλεψε, καὶ ἐδολοφόνησε τὴν δούκισσαν, ἐν ἡ στιγμῇ, μετανοοῦσα, ἤρχισε νὰ ἐξομολογῆται ἐν τῇ διαθέτῃ τῆς. Ἄλλ' ὑπάρχει θεῖα δίκη. Ὁ πατήρ, ἐπανελθὼν ἐκ τῆς ἐκουσίας τοῦ ἔξορίας, ἀνεκάλυψε τὸ μυστικόν. Ἡ Ζουάννα, τὸ εἰς Ἰταλίαν σταλὲν τέκνον καὶ εἰς χεῖρας ξένας παραδοθέν, εἶσθε σεις.

Ἡ χορευτρία κατέστη ὠχρὰ ὡς ὁ κηρός.

Τὸ αἷμά τῆς ὄλον συνέρρευσε ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, ἀλλὰ δὲν ἐταράχθη.

— Ἴσως, ἐξηκολούθησεν ὁ Δαμβέρτος, διαθέσις σας κινεῖ νὰ καταρασθῆτε τὸν πατέρα σας καὶ τὴν μητέρα αὐτήν, διότι δὲν ἐπροστάτευσαν κάλλιον τὰ τέκνα... Σκέφθητε ὅτι ἠπατήθησαν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀπωλείας σας ἡ ζωὴ των ἦτο μικρὰ καταδίκη καὶ ὅτι ὅσον καὶ ἂν ὑπῆρξατε δυστυχεῖς, ἐκείνοι ἦσαν ἔτι δυστυχέστεροι.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ Ροζέλλη, μετεβλήθη εἰς ἀγαλμα, ἐκὼν φρικίας τῶν χειλέων τῆς καὶ ὄλου τῆς τοῦ ὑποκειμένου δὲν ἐμαρτύρουν ἐν αὐτῇ τὴν ζωὴν.

Ὁ Δαμβέρτος πλειότερον αὐτῆς συγκινημένος ἐπλησίασε καὶ διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης:

— Ὑπέστητε, ἐψιθύρισε, πολλὰς λύπας καὶ δοκιμασίας. Τὰ πάντα ἔληξαν. Τοῦ λοιποῦ πλουσία, ἐν μέσῳ τῆς στοργῆς τῶν γονέων, οὐδὲν ἔχετε νὰ φοβῆσθε. Δύνασθε ν' ἀποτελέσητε τὴν εὐτυχίαν ἐκείνων, οὗς ἀγαπάτε καὶ οἵτινες σας ἀγαπῶσι.

Τὰ χεῖλη τῆς χορευτρίας ἀνεκινήθησαν καὶ δύο λέξεις ἐφέλλισαν, σχεδὸν ἀκαταλήπτους, ἀσθενεῖς ὡς ἡ πνοὴ αὔρας:

— Πολὺ ἀργά!

Ὁ Δαμβέρτος τὰς ἤκουσεν ἐν τούτοις.

Ἠγέρθη δι' ἐνὸς ἄλματος, ὠθούμενος ὑπὸ ἀκατανικήτου δυνάμεως καὶ, ἀρπάζων αὐτήν εἰς τοὺς βραχιόνάς του τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του:

— Πολὺ ἀργά, λέγεῖς; ἀνέκραξε. Διὰ τί;

Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἀπήντησε:

— Δὲν τὸ ἐννοεῖτε;

— Σιώπα! Ποῖος σὲ μέμφεται; Ἦσο μόνη, ἀνευ προστασίας, ἀθλία, παραδεδομένη εἰς τὴν τύχην... Σὲ λυποῦμαι καὶ δὲν σὲ κατακρίνω. Τοῦ λοιποῦ ἔχεις στήριγμα... Ἴδὲ με, εἶμαι ὁ πατήρ σου καὶ σὲ λατρεύω!

Ἦψωσεν ἐπ' αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς ζηρούς, διαπύρους, ἐξηγριωμένους.

— Ὁ Θεὸς μὲ ἀπέστειλεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σου, ὑπέλαβεν ἐκείνος, παρεφερόμενος ὑπὸ τῆς ἀκατασχέτου συγκινήσεώς του. Ἦσο ἐγκαταλελειμμένη, ἀλλὰ δὲν εἶσαι πλέον. Μὴ τρέμε... Οὐδὲν θὰ σοὶ λείψῃ, οὔτε ὁ μητρικός ἔρωσ. Πόσον θὰ χαρῆ!

— Τὸ πιστεύετε;

Τόσῃν ἐνεῖχε πικρίαν ἡ ψυχικὴ αὐτῆ κραυγὴ, ὥστε ἐκείνος ἔστη σιωπῶν.

— Διὰ τί ὄχι, εἶπεν εἶτα, ἀλλὰ σκυθρωπὸς καὶ αὐτός, καταβαλλόμενος ὑπὸ τῆς πραγματικότητος.

— Τί εἶμαι;

— Ἄ! ἰκέτευσεν ὁ Δαμβέρτος, εὐσπλαγχνισθητί μας! Λησμόνησον αὐτὸ τὸ παρελθόν, κλείσον τοὺς ὀφθαλμούς. Μὴ βλέπε ὀπισθεν... Στρέφε πρὸς τὸ μέλλον! Εἶνε ρόδιον. Θὰ σοὶ ἐπιδαφιλεύσωμεν τὴν στοργήν, ἥς εἶσαι ἀξία! Ἀπεσπάσθη τῶν βραχιόνων τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἔτεινε τὸ οὖς.

Φωνὴ γυναικὸς ἠκούετο ἐν τῷ προδόμῳ.

Ἐλεγεν:

— Ἐδῶ εἶνε; Θέλω νὰ τὸν ἴδω.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη.

Ἡ Λευκὴ δὲ Σαρναίου εἰσῆλθεν.

Ἦτο ἐν ταξειδιωτικῇ περιβολῇ, ἀτημέλητος ἐκ τῆς μακρᾶς πορείας, ἣν διήνυσεν.

Ἔστη πρὸς στιγμὴν παρὰ τὸ κατώφλιον, ἐνδοιαζούσα ἐπὶ τῇ θεᾷ ἐκείνων τῶν ἀγνώστων.

Τὸ βλέμμα τῆς προσηλώθη ἐπὶ τῶν δύο νεανίδων.

Ἴδεα τις τῇ ἐπῆλθε. Προῦχώρησε πρὸς τὸν Δαμβέρτον.

— Ἀνευρέθησαν! εἶπε μετὰ πάθους ἐκρηγνυμένου ἐπὶ τῆς γλυκείας τῆς μορφῆς. Ὅμιλοι λοιπὸν!

Ἐκεῖνος ἐδίσταζε ν' ἀποκριθῇ.

Τὰ βλέμματα τῆς Ζουάννας καὶ τῆς κομῆσης ἕμενον προσηλωμένα πρὸς ἄλληλα.

Προτοῦ ὁ Δαμβέρτος σταματήσῃ τὴν Ροζέλλην, πρόβη ἐκείνη πρὸς τὴν κόμησσαν καὶ τῇ εἶπεν:

— Εἶσθε ἡ δεσποινὶς δὲ Σαρναίου;

— Ἦμην, τφόντι.

— Τὴν σήμερον, πῶς ὀνομάζεσθε;

— Διὰ τί ἐρωτᾶτε;

— Τί σας ἐνδιαφέρει! Ἀπαντήσατέ μοι.

Ὁ Δαμβέρτος παρενέβη μεταξύ αὐτῶν.

— Σιωπῆ, εἶπεν ἰκετευτικῶς.

Ἡ Ροζέλλη ἔσειε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Κυρία Βωνοῶζ, οὕτω δὲν ἔχει; Μοὶ διηγήθησαν τὴν ἱστορίαν σας.

— Κόρη μου!

— Δὲν εἶμαι κόρη σας! Σὰς ἀπατώσι καὶ τοὺς δύο. Ὀνομάζομαι Ζουάννα Σολάρη, ἡ ἐπιλεγομένη Ροζέλλη, καὶ εἶμαι μία δυστυχῆς, ἣν οὐδεμία ἔντιμος γυνὴ θὰ ἠνείχετο. Ἐλθέ, Λορένζα!

Καὶ ἀποτεينوμένη πρὸς τὸν Δαμβέρτον:

— Κύριε, εἶπε, διατάξατε νὰ μὲ ὀδηγήσουν εἰς Παρισίους πάλιν. Ἐχω ἀνάγκην μονώσεως!

Ἐκεῖνος ἐπειράθη νὰ τὴν κρατήσῃ ἀλλὰ τὸν ἀπόθησεν ἀκόπως. Ὁ νοῦς του οὐδὲ τὴν δύναμιν τοῦ σκέπτεσθαι εἶχε πλέον.

Τὴν ἠκολούθησεν ἱκετεῶν:

— Ζουάννα!

— Ἄφετέ με.

— Τέκνον μου!

— Ἐξ εὐσπλαγχνίας... Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον ὑποφέρω.

— Ἡ μήτηρ σας θὰ σας λατρεύῃ!

— Τὰ δεινὰ τοῦ παρελθόντος μου εἶνε μηδὲν πρὸ ὅσων τῶρα ὑποφέρω...

— Ποῦ πηγαίνετε;

— Ἐπιστρέφω εἰς τὴν οἰκίαν μου...

Καὶ ἐπὶ τινὶ λάμπει τῶν βλεμμάτων τοῦ Δαμβέρτου:

— Μένετε ἡσυχος, εἶπε ταπεινοφῶνως μετ' ἀλλοκότου πικρίας οὐδεὶς τοῦ λοιποῦ θὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ Ἀὔριον... ἀργότερον... βλέπομεν... Ἀπόψε... σας ἱκετεύω, ἀφετέ με νὰ φύγω... ν' ἀπομακρυνθῶ...

— Ἄλλ' αὔριον!...

— Ναί, θὰ σας ἐπανίδω... θὰ ἔλθῃτε... θὰ σας ἐξηγήσω...

— Μοὶ ὀρκίζεσθε, τοῦλάχιστον!

— Τί!

— Ὅτι οὐδὲν θὰ πράξετε... Ὅτι δὲν θὰ λάβῃτε ἀπόφασιν τινα...

— Μὴ φοβῆσθε τίποτε! Τόσα ἔχω ὑποστῆ δεινὰ, τόσας λύπας... Εἶμαι θωρακισμένη κατὰ τῶν πόνων... Ὑγιαίνετε!

Εἶλκυε τὸν Δαμβέρτον ἀπὸ τοῦ προδόμου εἰς τὸ λιθόστρωτον.

Ἡ κόμησσα, ἔκπληκτος δι' αὐτὴν τὴν ἐκδήλωσιν, ἀγνοοῦσα εἰς τί νὰ τὴν ἀποδώσῃ, κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, ζητοῦσα νὰ κατανοήσῃ τὸ αἰνίγμα, μείνασα ἐννεὴ ἐπὶ τῇ παραφορᾷ τῆς Ἰταλίδος, πιστεύουσα εἰς πλάνην καὶ διώκουσα ἰδέαν, ἣτις τῇ διέφευγεν ἐπιμόνως.

Συνῆλθε μόνον ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς της, ἀφοῦ ἤκουσε τὸ ὄχημα ἔξω ἀπομακρυνόμενον.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ στιγμὴν μόνον διήρκεσεν

Ὅτε ὁ Δαμβέρτος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἰθουσαν ὀπόθεν ὁ Ρῶσος εὐδιακρίτως εἶχεν ἀποσυρθῆ, ἦτο πελιδνὸς ὡς πτώμα.

Ἡ Λευκὴ ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτόν.

— Γεώργιε εἶπε, συμβαίνει τι ἐδῶ τὸ ἀνεξήγητον δι' ἐμέ, ἀλλὰ μαντεύω δυστύχημα. Τίς εἶνε αὐτὴ ἡ κόρη;

— Ἡ ἰδική σας!...

— Ἀλλὰ τότε;

— Περιμένετε... Ὅθ' σας ἐξηγηθῶ.

— Θέλω τὴν ἐξήγησιν εὐθὺς τώρα!

— Ἄλλ' εἶνε σκληρὰ...

— Ἐν ἐπὶ πλέον τραῦμα δὲν θὰ μὲ θανατώσῃ!

— Πιστεύσατέ με... πρᾶνθητε.

Τῇ ἐπανελάβε τὴν λέξιν τῆς Ζουάννας:

— Αὔριον!

— Ὅχι αὔριον... τώρα. Πᾶν ἄλλο προτιμῶ ἢ αὐτὴν τὴν ἀβεβαιότητα!

Ἐκεῖνος ἐσίγησεν.

Ἡ κόμησσα τὸν ἠνάγκασε ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν, ἣν ἐπιμόνως ἐτήρει ἐσκυμμένην καὶ ἀτενίζουσα αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς:

— Ἄκουσον, εἶπε, νομίζω ὅτι τὰ πάντα ἐννοῶ... Δὲν εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται Ροζέλλη;

— Τφόντι.

— Κάτω ἐκεῖ, εἰς τὴν ἐν Ζονσέρη μόνωσίν μου, ἀνεγίνωσκον ἐφημερίδας... Πολὺς γίνεται λόγος διὰ τὸν κόμητα... Ἡμέραν τινὰ, πρὸ τινος, εἶδον αὐτὸ τὸ ὄνομα... χορευτρίαν Ἰταλίδος... Ἐξῆμουν τὸ κάλλος της. Εἶνε ὄντως θαυμασία... Ἀνέφερον ἐπίσης τοὺς ἐραστὰς της... ἔνα ἰδίως... ὑπὸ ἀρχικὰ στοιχεῖα εὐκόλως προδίδοντα τὸ ὄνομα... εἶδον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κοῦ κυρίου δὲ Βωνοῶζ... Ἀδύνατον νὰ ἠπατώμην... Λοιπόν... εἶνε βέβαιον... Ἡ Ζουάννα... ἡ κόρη μου... ἦτο ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου...

Ὁ Δαμβέρτος ἐπειράτο ν' ἀποστρέψῃ τὸ βλέμμα του τῶν μεγάλων της μαύρων ὀφθαλμῶν, οἵτινες εἰσέδουν μέχρι τῆς ψυχῆς του, ἀλλ' ἠδυνάτει.

Ἐψέλλισε συγκεχυμένας τινὰς λέξεις:

— Ἐξ εὐσπλαγχνίας... πρὸς ὑμᾶς αὐτὴν;...

Ἡ ταραχὴ του ἰσοδυναμεῖ πρὸς σαφειοτάτην ὁμολογίαν.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ἐκείνη ἀξιεμένη νὰ καταπέσῃ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, τοὺς ἀγκῶνας στηρίζουσα ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν, δύνασθε νὰ ὀμιλήσετε ἢ νὰ σιωπᾶτε. Γνωρίζω πολλὰ Ἡ πτωχὴ μου ἐγκαταλειμμένη ἔγινε τὸ θῦμα αὐτῶν τῶν ἀγαλινῶν ὀργιαστῶν! Καὶ εὐρίσκονται κριταὶ καταδικάζοντες τὰς πτωχὰς μητέρας, αἵτινες φονεύουσι τὰ τέκνα των, ἵνα μὴ τὰς ἐκθέσωσιν εἰς τὰ αἴσχη, ἅτινα τὰ περιμένουσιν! Ἡ-θελον ὁ Θεὸς νὰ μοὶ ἔδιδεν αὐτὴν τὴν δύναμιν... Πόσον θὰ μᾶς καταρᾶται!

— Ὅχι!

— Πτωχὴ Ζουάννα! Ἐφυγε μὲ τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὸ μῖσος ἐν τῇ καρδίᾳ!

— Ὅχι!

— Ἀπωλέσθη δι' ἡμᾶς!

— Ὅχι, σοὶ λέγω! Θὰ τὴν σώσωμεν! Αὔριον!...

— Ὅθ' ἦνε ἀκόμη καιρὸς;

Ἐπλησίασε πρὸς τὸν Δαμβέρτον καὶ θέτουσα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου του:

— Καὶ ἡ ἄλλη; εἶπεν.

— Ἡ ἄλλη καλεῖται Ἰωάννα, ὡς αὐτὴ Ζουάννα. Εἶνε ἄγγελος χάριτος καὶ ἀγνότητος. Εἶνε ὁμοίως ὠραία πρὸς τὴν ἀδελφὴν της. Ὁμοιάζουν ὡς δύο ἀδάμαντες!

— Ποῦ εἶνε;

— Πλησίον σου.

— Εἰς Παρισίους;

— Ναί, εἰς Παρισίους.

— Πτωχὴ;

— Πλειότερον παρ' ὅσον δύνασαι νὰ φαντασθῆς!

— Ἀλλὰ τότε;

— Ὁ Θεὸς τὴν διετήρησεν ἀγνὴν πρὸς παρηγορίαν σου.

— Πότε θὰ τὴν ἴδω;

— Αὔριον πάλιν.

— Αὔριον! Πάντοτε αὔριον!

— Τί σημαίνει μία νύξ προσδοκίας;

— Πόσον θὰ τὰς ἀγαπῶμεν!

— Καὶ τὰς δύο;

— Καὶ τὰς δύο, Γεώργιε. Τὴν δυστυχεστέραν ἔτι μάλλον.

Τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε δὲς.

— Δύο ὥραι! εἶπεν ἡ Λευκὴ.

Εἶτα προσέθηκεν:

— Ἄν ἐγνωρίζες πόσον θὰ μοὶ φανῆ μακρὰ αὐτὴ ἡ προσδοκία!

— Μένε πλησίον μου !
 — Όχι, ὀφείλω νὰ σ' ἐγκαταλίπω. Ὑγίεινε.
 Ὁ Δαμβέρτος ἐρρίγησεν.
 Ἡ Ζουάννα εἶχε καὶ ἐκείνη προφέρει αὐτὴν τὴν λέξιν.
 Ὑπάρχουσιν ὦραι, καθ' ἃς αὐτὸς ὁ μᾶλλον ἐνεργητικὸς δὲν ἔχει δυνάμεις ὅπως λάβῃ ἀπόφασιν τινα.
 Ὁ Δαμβέρτος ἀπὸ τῆς μοιραίας ἀποκαλύψεως ἦτο σῶμα ἄψυχον.
 Ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτὸν μετὰ τινος ἀφαιρέσεως :
 — Αὔριον ! αὔριον !
 Ἐθλίψε μηχανικῶς τὰς χεῖρας τῆς κομῆσεως, καὶ μόνον ὅτε ἤκουσε τὸ ὄχημά της ἀπομακρυνόμενον ἠδυνήθη νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας του.
 Ἐσκέφθη τότε νὰ σπεύσῃ κατόπιν της καὶ νὰ τὴν παρασύρῃ εἰς τῆς Ροζέλλης.
 Ἀλλόκοτός τις τρόμος τὸν παρέλυε. Καὶ θεωρῶν τὸν βραδέως ἐπὶ τοῦ ἔκκρεμοῦ στρεφόμενον δείκτην, ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἡμέρα ἐπλησίαζε καὶ ἐρρίφη ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐπαναλαμβάνων μὲ τὴν ἐπιμονὴν ἀνθρώπου ἄφρονος :
 — Αὔριον ! αὔριον !

ΚΘ'

Ἡ γυνὴ καὶ ὁ σὺζυγος.

Ὁ Βωνοᾶζ ἀφῆκε τὸ καφενετόν τῆς Εἰρήνης ἐν ἄκρᾳ ἐξάψει.
 Ἡ ὕβρις, ἣν ἔλαβε δημοσίᾳ τὸν καθίστα ἐξάλλον.
 Εἰς ἐπίμετρον, ἢ ἀπρόοπτος αὐτῇ ἐμφάνισις τῆ συνεταιράσσε τὰ νεῦρα καὶ κατέστρεψε τὴν γαλήνην, ἣς ἀπῆλαυε.
 Τὸ παρελθὸν ἀνεβίου, ὅτε τὸ ἐνόμιζε διὰ παντὸς ἐνταφιασθῆναι.
 Ὁ Καμπεϋρόλ ἐφαίνετο ὅτι ἠτιθάνετο ἀπόλαυσιν ἀναρριπίζων αὐτὴν τὴν ὀργήν.
 — Εἶνε καλαὶ αἱ συμβουλαὶ μου, δαίμονα ! ἔλεγε. Σὰς τὸ εἶχα προεῖπει, καλέ μου. Δὲν ἐχάθησαν αἱ γυναῖκες ! Τί ἠθέλατε νὰ τρέχετε ὀπίσω ἀπ' αὐτὴν !
 Τόσον τὸ ὄραμα ὑπῆρξε βραχύ, ὥστε ὁ κόμης ἐπειράτο ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ αὐτοῦ. Ὁ Δαμβέρτος ἦτο ἄρα, ἐκεῖνος ὃν εἶχεν ἰδεῖ ;
 Εἶχε περίπου διαρρέυσαι εἰκοσαετία. Ὁ τραυματίας τῆς Ζοναίρης εἶχε γηράσει. Ἡ φυσιογνωμία του ἐξ ἄλλου ἦτο καθαρῶς Ἀμερικανικὴ. Ἐπειτα, στιγμιαίως μόλις ἀνεφάνη ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ φανοῦ, καὶ ἦτο τότε μεσουνόκτιον !
 Τὸ μεσουνόκτιον, τῇ ἀληθείᾳ, εἶνε ἡ ἡμέρα διὰ τοὺς Παρισίους, καὶ ἰδίως διὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Μελοδράματος.
 Ὁ ὄμιλος, ὁ συνοδεύων τὴν χορεύτριαν εἰς τὸ καφενετόν τῆς Εἰρήνης, εἶχε διασπαρῆ.
 Ὁ Βωνοᾶζ καὶ ὁ Καμπεϋρόλ ἐπορεύθησαν μέχρι τινος ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ βουλευθάρτου.
 — Εἶνε ἄρα ὁ Δαμβέρτος ; ἠρώτησεν ὁ κόμης τὸν ταγματάρχην.
 — Ποῖος διάβολος θέλετε νὰ ἦνε ; προσέθηκεν ὁ ἱατρός. Ποῖος λοιπὸν ἄλλος εἰς τοιοῦτον βαθμὸν θὰ ἐνδιεφέρετο διὰ τὴν Ροζέλλην ;
 — Ἐνδιαφέρομαι ἐπίσης, ἐγώ !
 — Διὰ τὴν κακὴν σας μοῖραν !
 Ἐπὶ τέλους ὁ Καμπεϋρόλ οὐδὲν ἐπεβεβαίω.
 Εἶχε τὴν ἰδέαν του, ἀλλὰ δὲν ἠννοεῖ νὰ τὴν ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς ἄλλους καί, τὸ κάτω κάτω, ἄφινε πάντοτε νὰ ἐπιπλέωσιν ἐνδοιασμοὶ τινες εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρχαίου του συντρόφου.
 Ἀπόφασιν ἔχων νὰ τὸν προδώσῃ, ἔτοιμος πάντοτε νὰ

πωληθῆ πρὸς τὸν πλειοδοτοῦντα, ἐγνώριζε πάντοτε πῶς νὰ φέρηται, ἕως οὐ ἀκριβέστερον προσδιωρίζετο ἡ πορεία του.
 — Δὲν ξεύρω πλείοτερά ἀπὸ σὰς, πειρασμέ! συνεπέρανε μόνον εἰς τὴν θέσιν σας θὰ ἐδυσπίστουν.
 Ἀπεχωρίσθησαν.
 Ὁ Βωνοᾶζ ἀπῆλθεν εἰς τὴν λέσχην, λίαν τεταραγμένος. Πρὸς διασκέδασιν τῆς δυσθυμίας του, ἔπαιξεν ὀλίγον εἰς τὸ βακκαρά, ἔκοψε καὶ παρήτησε τὰ χερτῖα μετὰ δύο ἢ τρεῖς βολὰς ἀτυχεῖς.
 Ἀπὸ τῆς λέσχης, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Αὐγουστίνου καὶ ἠρώτησε τὴν οἰκονόμον ἀν' ἡ Ροζέλλη ἐπανεῆλθε.
 Κανεῖς.
 Εἰς τὰς δύο παρὰ τέταρτον ἀνῆρχετο πρὸς τὸν θάλαμόν του, ἐν τῇ μεγάρῳ τῆς ὁδοῦ Φραγκίσκου Α' .
 Συνήθως, ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ, τὸ μέγαρον ἦτο σκυθρωπὸν καὶ σιωπηλόν.
 Μόλις ὁ κόμης ἐπέστρεφεν εἰς τὰ ἴδια.
 Ἐζῆ ἐκτός.
 Διαβαίνων πρὸ τοῦ διαμερίσματος τῆς κομῆσεως, παρετήρησε φῶς.
 Ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἦτο ἀνοικτὴ.
 Εἰσῆλθε.
 Γυνή τις, ἣτις εὐρέθη πρὸ αὐτοῦ, ὠπισθοχώρησε κατὰ ἐν βῆμα.
 — Σὲ τρομάζω, Ἄννα Μαρία ; εἶπεν ὁ κόμης.
 — Ὁ κύριος δὲν θὰ πιστεύῃ τοιοῦτο πρᾶγμα.
 — Ἀπὸ τὸ τρομασμένον κίνημά σου, αὐτὸ ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ . .
 — Ὁ κύριος κόμης θὰ εἶχεν ἄδικον . .
 Ὁ τόνος τῆς θεραπαίνης ἦτο ἀρκετὰ ἀλλόκοτος.
 Αἱ γυναῖκες συνήθως συγχωροῦσι τὰς ἀταξίας τῶν ἀνδρῶν, ἀλλ' ἡ Ἄννα Μαρία ἀπέληξεν εἰς τὸ νὰ προστεθῆ εἰς τὸ μέρος τῆς κυρίας. Ὁ Βωνοᾶζ ἐξηπλώθη ἐπὶ εὐρέος καὶ ἀπαλοῦ ἀνακλίντρου, ἐσταύρωσε τὰς κνήμας του τὴν μὲν ἐπὶ τῆς δὲ καὶ ἠτένισε πρὸς στιγμὴν κατὰ πρόσωπον τὴν θαλαμηπόλον.
 — Μὴ σκοπεύει νὰ τὸ στρώσῃ εἰς τοὺς θαλάμους μας ; ἐσκέπτετο ἐκείνη.
 — Λοιπὸν, εἶπεν ὁ κόμης, ἐπανεῆλθατε, Ἄννα Μαρία ;
 — Ὁ κύριος τὸ βλέπει καλῶς.
 — Εἶσαι μόνη ;
 — Μόνη ; Όχι, βέβαια.
 — Δὲν βλέπω τὴν κυρίαν.
 — Ἡ κυρία δὲν ἦλθεν ἀκόμη εἰς τὸ μέγαρον.
 — Κατὰ ποῖαν ὥραν ἔρχεται τὸ τραῖνον ;
 — Κατὰ τὰς δώδεκα καὶ μισή.
 — Μήπως τῇ συνέβη λοιπὸν ἀπευκταῖόν τι ;
 — Δὲν πιστεύω.
 — Ἦσο καλὰ, κάτω ἐκεῖ, εἰς Βερρύ, Ἄννα Μαρία ;
 — Ἀρκετὰ καλὰ, κύριε.
 — Καὶ ἐκεῖνος ὁ λαμπρὸς Πουρσαῖν ;
 — Ὁ Πουρσαῖν στέκει θαυμάσια.
 — Εἶνε ὠραία ἡ ἐξοχή ;
 — Ὡραιοτάτη, ὁ κύριος κόμης δύναται νὰ τὸ φαντασθῇ . . Τὸν Ἰούλιον ὁ κύριος κόμης ἠμποροῦσε νὰ ἐπισκέπτετε τὸ κτήμα του, τὸ Βρέιλ . . ἀλλ' ὁ κύριος κόμης δὲν ἀποφασίζει εὐκολα ν' ἀφήσῃ τὸ Παρίσι.
 — Δὲν τὸ ἀγαπᾶτε, σεῖς . . Ἄννα Μαρία ! Τί σὰς ἔκαμε ;
 — Σ' ἐμένα ;
 — Ναί, εἰς σέ ;
 — Ὁ κύριος κόμης θέλει ν' ἀστειεύεται ! Τίποτε.
 — Λατρεῖς τὴν ἐξοχήν . . Νεανικὴ ἀνάμνησις ! . .
 — Παντοῦ μοῦ ἀρέσει, ὅπου εἶνε ἡ κυρία κόμηςσα.
 — Τῇ εἶσαι πολὺ ἀφοσιωμένη, Ἄννα Μαρία ;
 — Ἀλήθεια, εἶνε πολὺ καλὴ.

— Ὁρθόν.
 — Καὶ ἀκόμη, ὠραιότητα!
 — Καὶ αὐτὸ ἀληθέστατον!
 — Ὁ κύριος κόμης δὲν φαίνεται σ' αὐτὸ νὰ προσέχη καὶ πολὺ.
 — Προσέχω, διάβολε! ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγώ, ἂν διακείμεθα ψυχρῶς... Ἄγνοῶ τίς παρενόησε μεταξύ ἡμῶν ἀληθές Σινικὸν τεῖχος. Ὅχι ἐγώ, βεβαίως.
 — ὦ! ὁ κύριος κόμης θὰ συνέτεινεν ὀλίγο καὶ αὐτός.
 — Μὰ τὴν πίστιν μου! Ὅσον καὶ ἂν σκαλίσω τὴν μνήμην μου... δὲν εὕρισκω, Ἄννα Μαρία...
 — Ἄν ὁ κύριος ἐλάμβανε τὸν κόπο, θὰ εὕρισκε.
 Σιγὴ τις ἐπηκολούθησε.
 Τὸ ἐκκρεμές ἐσήμανε δευτέραν ὥραν.
 — Δὲν ἔλεγες, πρὸ πέντε λεπτῶν, ὅτι εἶσαι πολὺ ἀφοσιωμένη εἰς τὴν κυρίαν σου, Ἄννα Μαρία;
 — Τὸ εἶπα πραγματικῶς.
 — Λοιπὸν! εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ ἀνησύχουν, πολὺ θ' ἀνησύχουν, θετικῶς.
 — Διατί;
 — Ἀπευκτατόν τι θὰ συνέβη, τῇ ἀληθείᾳ...
 — Πῶς τὸ ὑποπτεύεσθε;
 — Κωφὴ λοιπὸν εἶσαι; Δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον.
 — ὦ! κύριε, τὸ τραῖνο ἀργοπώρησε πολὺ.
 — Ἀδιάφορον... ἰδοὺ ὅτι ἐφθασες, σύ.
 — Ἡ κυρία κόμισσα μοῦ εἶπε κ' ἐπῆρα ἀμάξι. Ἔχει τὸν δικό της ἀμαξά, τὸν Λουδοβίκο... καὶ ξέρετε, τ' ἀλογα τοῦ εἶνε πολὺ γερὰ. Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος...
 — Τὸ πιστεύεις;
 — Τὸ ἐλπίζω. Σταθίητε, νά, μία ἀμαξα... Ἡ κυρία πρέπει νὰ ἦνε.
 Ἐρριψε πρὸς τὸν κόμητα βλέμμα σημαίνον: — Τί θέλετε ἐδῶ; Φύγετε!
 Ἐκεῖνος δὲν μετεκινήθη.
 Ἐμεινεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, μὲ τὰς κνήμας ἐσταυρωμένας, μὲ τὴν νωχέλειαν ἰδιοκτητοῦ, εὕρισκομένου εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ μὴ φοβουμένου παρατηρήσεις.
 Ἡ θλαμηπόλος ἐν τούτοις ἔκαμε τοιαύτην τινα:
 — Ὁ κύριος κόμης θὰ ἦτο πολὺ καλός, ἂν μὲ ἀπῆλαττε τῶν ἐπιπλήξεων, εἶπε.
 — Πῶς;
 — Ἡ κυρία κόμισσα θὰ γίνη μανιώδης ἂν εὕρη τινα ἐδῶ.
 — Τὸ νομίζεις, Ἄννα Μαρία;
 — Εἶμαι δι' αὐτὸ βεβαία.
 — Καὶ ἐμὲ ἀκόμη;
 — Τὴν εὐγενείαν σας ἰδίως, κύριε κόμη.
 — Τὸν σύζυγόν της;
 — Ὁ κύριος κόμης εἶνε εὐδιάθετος, ἀπόψε.
 Ἦτο ψευδές. Ὁ Βωνοῶζ διετέλει ἐν ἐλεεινῇ διαθέσει, ἦν μόνον ἀπέκρυπτεν ὑπὸ τρόπους ἐλαφρούς, πρᾶγμα στοιχίζον αὐτῷ ὑπερανθρώπου προσπαθείας.
 Τὸ ὄχημα διέβη ὑπὸ τὸν προαύλιον θόλον μετὰ κρότου ἰσχυροῦ.
 — Βλέπετε, ὑπέλαβεν ἡ Ἄννα Μαρία, εἶνε ἡ κυρία.
 — Λογίζομαι δι' αὐτὸ λίαν εὐτυχής.
 — Ἄ! Μένετε ἐδῶ;
 — Ναί, εἶπεν ὁ κόμης δυσχεραίνων. Ἔχω νὰ τῇ ὁμιλήσω...
 Ἡ θεράπεινα τῷ ἐσφενδόνισε λέξιν δηκτικὴν:
 — Δι' ὑποθέσεις;...
 Ὁ Βωνοῶζ ἐμειδίασε πλαστὸν μειδίαμα, ἀλλὰ δίχως νὰ πειραχθῇ.
 — Δι' ὑποθέσεις σοβαράς, προσέθηκε.
 Ἡ Ἄννα Μαρία ἐμόρφασε καὶ δὲν παρήτησε τὴν θέσιν της.
 Τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν, θροῦς ἐσθῆτων ἤκουσθη ἐπὶ τοῦ τάπητος τοῦ διαδρόμου καὶ ἡ κόμισσα εἰσήλθεν.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ κόμητος συνωφρῶθη. Ἡ πρὸς ὄψιν της προσέλαβεν ἔκφρασιν ἀπιστεύτου σκληρότητος.

— Ἐδῶ εἰσθε; τῷ εἶπε.

— Ναί.

— Τί θέλετε;

— Νὰ σὰς ὁμιλήσω.

— Ἄννα Μαρία, εἶπεν ἡ κόμισσα, ἀποσύρθητε λοιπὸν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Μὴ ἀπομακρυνθῆς.

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν Βωνοῶζ:

— Καὶ τώρα; ἠρώτησεν.

Ὁ Βωνοῶζ, πρὸ τῶν προφανῶς ἐχθρικῶν διαθέσεων τῆς κομήσσης, ἔλαβε τ' ἀμυντικὰ του μέτρα.

— Φαίνεσθε ἠρεθισμένη, τῇ εἶπε, καὶ μ' ἐκπλήττετε.

Ἦγνόουν τὴν ἐπανοδὸν σας, ἐπιστρέφων, παρετήρησα φῶς καὶ ἤλθον νὰ ἴδω τίς ἦτο ἐδῶ.

— Καλά! Εἶχον ἀναχωρήσει... Ἐπανήλθον.. Τί τὸ φυσικώτερον;...

— Ἐσκεπτόμην ὅτι ἡ εἰς Ζονσέρην διαμονὴ σας θὰ παρετεινέτο...

— Μετέβαλα γνώμην. Οὐδὲν ἐνταῦθα τὸ ἀξιὸν ἀπορίας, ὑποθέτω.

— Ὅχι, βεβαίως. Ἐν τούτοις ἡ ἀπότομος ἐπανοδὸς σας δέον νὰ ἔχη λόγον τινα καὶ δὲν θὰ ἐλυπούμην ἐὰν ἐμάνθανον αὐτόν.

— Εἰς τί θὰ σὰς ἐνδιέφερε;

— Πᾶν τὸ ἐνδιαφέρον σας, ἐνδιαφέρει καὶ ἐμέ.

— Δὲν θέλω νὰ φέρω ἀντιρρήσεις ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος, ὑπέλαβεν ἡ Λευκὴ προφανῶς ἐχθρική, ἀλλὰ δύναμαι νὰ σὰς εἴπω ὅτι κακὴν ἐξελέξατε στιγμὴν δι' ἐξηγήσεις.

— Διατί;

— Ἐπανέρχομαι ἀπὸ ταξιδίου... Εἶμαι ἐκνευρισμένη, κατὰκοπος, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μόνη.

— Ἡ κόπωση εἶνε ἡ μόνη σας δικαιολογία;...

— Τί μὲ ἀναγκάζει νὰ σὰς δώσω καὶ ἄλλας;

— Εἰλικρινῶς οὐδέποτε σας εἶδα τόσον ὀξύθυμον, τραχεῖαν μάλιστα, σας, τὸ πρότυπον τῆς πραότητος...

— Προσέχετε! ἡ πραότης μου εἶνε κατ' ἐπιφάνειαν.

— Καὶ ὑπομονή, ἐπεσφράγισεν ἡσύχως ὁ κόμης.

— Ἡ ὑπομονὴ ἔχει ὄρια.

— Καὶ τὰ ὄρια τὰ ὑπερέβημεν;

— Ἰσως.

— Βλέπετε ὅτι δικαίως ἐπιθυμῶ ἐξηγήσεις.

— Ἐστω! θὰ σας δώσω τοιαύτας.

— Πότε;

Ἐνεθυμήθη τὴν λέξιν, ἦν τοσαύκις ἤκουσεν ἀπαγγελλομένην, πρὸ μικροῦ:

— Αὔριον.

Ὁ Βωνοῶζ δὲν ἐγκατέλιπε τὴν θέσιν του.

— Θὰ προετίμων πάραυτα νὰ μοὶ ὁμολογεῖτε πράγματα, ἅτινα ἄλλως τε ἀρκοῦντως γνωρίζω.

— Εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις ἡ κόμισσα, ἥτις εἶχεν ἀφαιρέσει τὸν ἐπενδύτην καὶ τὸν πῖλόν της καὶ τὰ ἔρριπεν ἐπὶ τινος ἔδρας, ἐστράφη πρὸς τὸν σύζυγόν της καὶ διὰ φωνῆς ὀξείας, μὴ συγκρατουμένης, ἐν ἣ ἠσθάνετό τις ὀργὴν φθάνουσαν εἰς σημεῖον παροξυσμοῦ:

— Πράγματα ἅτινα ἄλλως τε ἀρκοῦντως γνωρίζετε, ἐπανέλαβε μετὰ βραδύτητος.

— Οἱμοί!

— Τότε διατί ζητεῖτε νὰ τὰ μάθητε;

— Διὰ νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀκούσω τὴν ἐξομολογήσιν των ἀπὸ τοῦ ὠραίου σας στόματος.

— Ἐκείνη οὐδὲν προσέθηκεν.

— Ἀγαπητῇ μου, προσέθηκεν ὁ κόμης, ὥσει ζητῶν νὰ τὴν ἐξερεθίσῃ, εἰσθε ὄντως ἀρχαρία καὶ ὀφείλετε νὰ λάβητε μαθήματα ἀπὸ γυναικῶν ἐμπείρους, προτοῦ ριφθῆτε εἰς δρόμον κινδυνώδη.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἄλλο θέαμα ὅπερ ἐπίσης ἀξίζει νὰ ἴδῃ τις ἐν Μαδρίτῃ εἶνε οἱ ἀγῶνες τῶν πετεινῶν.

Ἡμέραν τινὰ ἀνέγνωσα ἐν τινὶ ἐφημερίδι ὅτι τὴν ἐπιούσαν ἐπρόκειτο τὰ τελεσθῶσι τοιοῦτοι ἀγῶνες ἐν τῷ Ἰπποδρομίῳ τῶν Gallos de Recoletos.

Ἡ παράστασις ἤρχιζε τὴν μεσημβρίαν. Μετέβην. Ἐξεπλάγην διὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὴν κομψότητα τοῦ θεάτρου. Φαίνεται ὡς ἐν κιόσκι ἐπὶ λοφίσκου κήπου, ἀλλ' εἶνε εὐρύχωρον, δυνάμενον νὰ περιλάβῃ περὶ τοὺς χιλίους θεατάς.

Τὸ σχῆμα αὐτοῦ εἶνε ἐντελῶς κυλινδρικόν. Ἐν τῷ μέσῳ ἐγείρεται εἰδός τι κυκλικῆς ἐξέδρας, ὀλίγον τι ὑψηλοτέρας ἀπὸ τρεῖς παλάμας, κεκαλλυμμένης διὰ πρασίνου τάπητος καὶ περιοριζομένης διὰ κιγκλίδων ὕψους ἐνὸς περίπου μέτρου. Ἡ ἐξέδρα αὕτη εἶνε τὸ πεδίον τῆς μάχης τῶν πετεινῶν.

Μεταξὺ τῶν κιγκλίδων ἐκτείνεται δίκτυον ἐκ λεπτοτάτου σύρματος, ἐμποδίζον τὴν φυγὴν τῶν μαχομένων.

Πέριξ τοῦ οἴνου τούτου κλωβοῦ, τὸ δάπεδον τοῦ ὁποίου δὲν εἶνε μεγαλειότερον μιᾶς μεγάλης τραπέζης ἐστιατορίου, ὑπάρχει κύκλος ἐδρῶν, ὅπισθεν δ' αὐτῶν ὀλίγον τι ὑψηλότερον, δευτέρος κύκλος ἐδρῶν, κεκαλυμμένων καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ δι' ἐρυθροῦ ἐριούχου. Ἐπὶ ἐδρῶν τινῶν τοῦ πρώτου κύκλου εἶνε γραμμέναι διὰ μεγάλων ψηφίων αἱ λέξεις Πρόεδρος, Γραμματεὺς καὶ ἄλλοι τίτλοι προσώπων, ἅτινα ἀπαρτίζουν τὸ δικαστήριον τῆς παραστάσεως.

Ὅπισθεν τῶν ἐδρῶν ὑφούνται ἐν εἰδει κλίμακος τὰ καθίσματα τοῦ θεάτρου μέχρι τοῦ τοίχου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ὑπερῶν, ὑποβασταζόμενον ὑπὸ δέκα λεπτῶν στύλων. Τὸ φῶς ἔρχεται ἀνωθεν.

Τὸ ζωρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα τῶν ἐδρῶν, τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων ἐζωγραφημένα ἄνθη, οἱ στύλοι, τὸ φῶς, ὁ ἀήρ, ἐν ἐνὶ λόγῳ, τοῦ θεάτρου ἔχει κατὰ τι τὸ νέον καὶ γραφικὸν τὸ ὅποσον προξενεῖ εὐχαρίστησιν καὶ εὐθυμίαν.

Ἐκ πρώτης ὄψεως νομίζει τις, ὅτι ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ πρόωρισται μᾶλλον, νὰ ἀκούῃ χαρμόσυνον καὶ εὐγενῆ μουσικὴν ἢ νὰ παρασταθῇ εἰς πάλιν ζῶων.

Ὅταν εἰσῆλθον ἦσαν ἤδη ἐκεῖ ἐκατὸν περίπου θεαταί. — Ὡ, τί ἄνθρωποι εἶνε αὐτοί; ἠρώτησα ἑμαυτόν.

Καὶ ἀληθῶς τὸ κοινὸν τοῦ Ἰπποδρομίου τῶν Πετεινῶν δὲν ὁμοιάζει πρὸς οὐδὲν ἐκ τῶν λοιπῶν θεάτρων· εἶνε κρᾶματι sui generis ὅπερ βλέπει τις μόνον ἐν Μαδρίτῃ. Δὲν ὑπάρχουν οὔτε γυναῖκες, οὔτε παιδιὰ, οὔτε στρατιῶται, οὔτε ἐργάται, διότι εἶνε ἡμέρα ἐργασίας, καὶ ἐν τούτοις παρατηρεῖται μεγαλειότερα ποικιλία μορφῶν, ἐνδυμάτων, κινήσεων ἢ εἰς οἰονδήποτε ἄλλο μέρος συρροῆς πλήθους.

Εἶνε ὅλοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν κάμνουν τίποτε· ἠθοποιοὶ μὲ κόμην μακρὰν καὶ ὑψηλὸν πῖλον πεπαλαιωμένον, toreros, — ἦτο ὁ Γαλδερών, ὁ περίφημος picador — μὲ τὴν ἐρυθρὰν τῶν ζῶων περι τὴν ὄσφυν, σπουδασταὶ φέροντες ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῆς ἐν χαρτοπαικτικῇ διανυκτερεύσεως, ἔμποροι πετεινῶν, νεανίαι κομψοί, γέροντες τῆς καλῆς τάξεως aficionados (ἐρασιτέχναι) μὲ μαῦρα χειρόκτρια καὶ μεγάλους λαιμοδέτας. Οὗτοι πέριξ τοῦ κλωβοῦ. Παρεκεῖ μερικοὶ Ἄγγλοι, μερικοὶ ἀεργοὶ ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους βλέπει τις εἰς ὅλα τὰ μέρη, οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ Ἰπποδρομίου, μία γυνὴ ὑπόπτου προελεύσεως, εἰς ἀστυνομικὸς κλητῆρ.

Ἐκτὸς τῶν ξένων καὶ τοῦ κλητῆρος, οἱ ἄλλοι — κύριοι, toreros, ἔμποροι, ἠθοποιοί, — γνωρίζονται ὅλοι καὶ ὁμιλοῦν ὅλοι μεταξὺ τῶν ὁμοφώνως, περὶ τῆς ποιότητος τῶν ἐν τῷ προγράμματι τῆς παραστάσεως ἀναγραφόμενων πετεινῶν, περὶ τῶν στοιχημάτων τῆς προτεράιας, περὶ τῶν συμβάντων τῆς μάχης, περὶ ποδῶν, περὶ πτερῶν, περὶ ὀνύχων, περὶ πτερύγων, περὶ ραμφῶν, περὶ πληγῶν, ἐπιδεικνύοντες τὸ πλουσιώτατον λεξικὸν τῆς τέχνης καὶ μνημονεύοντες κανόνας, παραδείγματα, πετεινοὺς παρελθουσῶν ἐποχῶν καὶ μάχας καὶ νίκας καὶ ἤττας ὀνομαστάς.

Ἡ παράστασις ἤρχισε τὴν ὠρισμένην ὥραν. Ἄνθρωπός τις παρουσιάσθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θεάτρου μὲ ἓν χαρτίον εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ. Πάντες ἐσιώπησαν.

Ἀνέγνωσε σειρὰν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐδείκνυον τὸ βᾶρος τῶν διαφόρων ζευγῶν τῶν πετεινῶν, οἵτινες ἐπρόκειτο νὰ παλαίσωσι, διότι, ἕκαστον ζεῦγος δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ τὸ ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ περὶ πετεινῶν κώδικος ὀριζόμενον βᾶρος.

ἤρχισαν ἐκ νέου αἱ φλυαρίαι, ἔπειτα ἔπαυσαν αἰφνιδίως. Ἄλλος τις μὲ δύο κιβώτια ὑπὸ τοὺς βραχίονας προσήλθεν ἐν τῷ μέσῳ· ἤνοιξε τὴν θυρίδα τῶν κιγκλίδων, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἐξέδρας καὶ ἐναπέθεσε τὰ κιβώτια ἐπὶ τῶν δύο μερῶν μιᾶς πλάστιγγος κρεμαμένης ἀπὸ τῆς ὀροφῆς.

Δύο μάρτυρες προσελθόντες ἐβεβαίωσαν ὅτι τὸ βᾶρος ἦτο σχεδὸν ἴσον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Πάντες ἐκάθησαν. Ὁ πρόεδρος ἔλαβε τὴν θέσιν του. Ὁ γραμματεὺς ἀνέκραξε: — Silencio! — (σιωπὴ!)

Ὁ ζυγιστῆς καὶ εἰς ἄλλος ὑπηρετῆς ἔλαβον ἀνὰ ἓν κιβώτιον ἕκαστος καὶ θέσαντες αὐτὰ πρὸ τῶν δύο ἀντιθέτων θυρίδων τῶν κιγκλίδων τὰ ἤνοιξαν συγχρόνως. Οἱ πετεινοὶ ἐξῆλθον, αἱ θυρίδες ἐκλείσθησαν ἐκ νέου, οἱ θεαταὶ ἐτήρησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς βαθεῖαν σιγὴν.

Ἦσαν δύο πετεινοὶ ἀνδαλοῦσιοι ἀγγλικῆς ῥάτσας, διὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὸν περιεργὸν ὀρισμὸν, ὃν μοι ἔδωκεν εἰς τῶν θεατῶν, ὑψηλοί, ἰσχυροί, εὐθαεὺς ὡς χυτοί, μὲ ἐπιμήκη εὐκίνητον λαιμόν, ἐντελῶς χωρὶς πτερὰ εἰς τὰ ὀπίσθια μέρη καὶ ἀπὸ τοῦ στήθους καὶ ἀνω, ἀνευ λόφου, μὲ μικρὰν κεφαλὴν καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς δεικνύοντας τὴν πολεμικὴν τῶν φύσιν.

Οἱ θεαταὶ τοὺς παρετήρησαν προσεκτικῶς χωρὶς νὰ προφέρωσι λέξιν.

Οἱ aficionados (ἐρασιτέχναι) κατὰ τὰς ὀλίγας ἐκείνας στιγμὰς, κρίνουν ἐκ τῶς χρωμάτων, ἐκ τῶν μελῶν, ἐκ τῶν κινήσεων τῶν δύο ζῶων τίς θὰ εἶνε κατὰ πιθανότητα ὁ νικητῆς. Ἐπειτα προτείνουν τὰ στοιχήματα. Ἡ κρίσις τῶν αὐτῶν εἶνε, ὅπως ἕκαστος ἐννοεῖ, πολὺ ἀβεβαία, ἀλλ' εἶνε ἀκριβῶς ἢ ἀβεβαίωτος, ἢ ὁποῖα δίδει ζῶν εἰς τὸ παιγνίδιον.

Αἴφνης διακόπτεται ἡ σιωπὴ καὶ πανταχόθεν ἐκρήγνυνται φωναί:

— Ἐν τάλληρον διὰ τὸν δεξιόν!

— Ἐν τάλληρον διὰ τὸν ἀριστερόν!

— Πάει!

— Τρία τάλληρα διὰ τὸν μαῦρον!

— Τέσσαρα τάλληρα διὰ τὸν στακτὴν!

— Ὅγδόντα φράγκα διὰ τὸν μικρόν!

- Πάει !
 — Πάει διὰ τὸν μαῦρον !
 — Πάει διὰ τὸν στακτὴν !

Πάντες ὠρύνονται, κινουὺν τὰς χεῖρας, δυνκνεῖουν τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον μὲ τὰς ράβδους, τὰ στοιχήματα διασταυροῦνται πανταχόθεν. Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν χίλιαί περίπου δραχμαὶ παίζονται.

Οἱ δύο πετεινοὶ κατ' ἀρχὰς δὲν κυτταζονται. Ὁ εἰς ἐστραμμένους ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο, λαλοῦν ἐκτεινόντες τὸν λαιμὸν πρὸς τοὺς θεατὰς, ὡς νὰ ἠρώτων : — Τί θέλετε ; Ὁλίγον κατ' ὀλίγον, χωρὶς νὰ φανῆ ὅτι εἶδεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, πλησιάζουν πρὸς ἀλλήλους. Νομίζεις ὅτι ὁ εἰς θέλει νὰ καταλάβῃ τὸν ἄλλον ἐξ ἐφόδου.

Αἰφνης μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς πηδοῦν, μὲ τὰς πτέρυγας ἀνοικτάς, ὠθοῦνται εἰς τὸν ἀέρα καὶ πίπτουν πάλιν σκορπιζόντες περίξ νέφος πτερῶν.

Μετὰ τὴν πρώτην ἔφοδον σταματοῦν καὶ τοποθετοῦνται ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, μὲ τὸν λαιμὸν τεταμένον καὶ τὰ ράμφη σχεδὸν ἐφαπτόμενα, παρατηρούμενοι ἀσκαρδαμυκτεῖ, ἀκίνητοι, ὡς νὰ ἤθελον νὰ δηλητηριασθοῦν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἐπειτα ἐπιπίπτουν ἐκ νέου ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου μετὰ μεγάλης ὀρμῆς, μεθ' ὃ αἱ ἔφοδοι ἐπαναλαμβάνονται ἀνευ διακοπῆς.

Πληγόνονται μὲ τοὺς πόδας, μὲ τοὺς ὄνυχας, μὲ τὰ ράμφη.

Συσφίγγονται μὲ τὰς πτέρυγας οὕτως, ὥστε νομίζεις ὅτι εἶνε εἰς μόνον πετεινὸς μὲ δύο κεφαλὰς.

Εἰσχωροῦν ὁ εἰς ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἄλλου, κτυποῦν εἰς τὰ σίδηρα τῶν κιγκλίδων, καταδιώκονται, πίπτουν, γλυστροῦν, πετερυγίζου.

Ὁλίγον κατ' ὀλίγον τὰ κτυπήματα γίνονται συχνότερα, αἱ κεφαλὰὶ τῶν μένουσιν χωρὶς πτερὰ, οἱ λαιμοὶ τῶν λαμβάνουσι πύρινον χρῶμα καὶ αἷμα ἀναθρώσκει ἐξ αὐτῶν.

Ἐπειτα πλῆττονται εἰς τὴν κεφαλὴν, περίξ τῶν ὀφθαλμῶν, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, αἱματοκυλίνονται μανιωδῶς ὡς δύο μαινόμενοι, οἱ ὅποιοι φοβοῦνται μὴ τοὺς χωρίσουν.

Φαίνεται ὅτι γνωρίζουν, ὅτι εἰς ἐκ τῶν δύο πρέπει νὰ ἀποθάνῃ.

Οὔτε μίαν φωνήν, οὔτε ἕνα στεναγμὸν ἐκπέμπουν.

Δὲν ἀκούεται ἢ ὁ κρότος τῶν κινουμένων πτερύγων, τῶν θραυομένων πτερῶν, τῶν ραμφῶν, ἅτινα κτυποῦν εἰς τὰ κόκκαλα· καὶ δὲν δίδουν οὔτε μίαν στιγμὴν ἀνακωχῆς. Εἶνε μανία ἀγούσα κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν θάνατον.

Οἱ θεαταὶ ἀκολουθοῦν μὲ προσεκτικὸν βλέμμα ὅλας τὰς κινήσεις, μετροῦν τὰ ἀποσπώμενα πτερὰ, ἀριθμοῦν τὰς πληγὰς καὶ αἱ φωναὶ γίνονται ζωηρότεραι καὶ τὰ στοιχήματα ἰσχυρότερα :

- Πέντε τάλληρα διὰ τὸν μικρόν !
 — Ὁκτὼ τάλληρα διὰ τὸν στακτὴν.
 — Εἴκοσι τάλληρα διὰ τὸν μαῦρον !
 — Πάει !
 — Πάει !

Μετ' ὀλίγον εἰς ἐκ τῶν πετεινῶν κάμνει μίαν κίνησιν ἢ ὅποια δεικνύει ὅτι αἱ δυνάμεις ἀρχίζουν νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν καὶ ὅτι ἡ κούρασις ἐπέρχεται.

Ἐν τούτοις ἀντέχει ἀκόμη, τὰ κτυπήματα τοῦ ράμφους τοῦ γίνονται ἀραιότερα, τὰ τῶν ὀνύχων τοῦ ἀσθενέστερα καὶ τὰ πηδήματα τοῦ χαμηλότερα.

Νομίζεις ὅτι ἐνοεῖ ὅτι θὰ ἀποθάνῃ.

Δὲν μάχεται πλέον διὰ νὰ φονεύσῃ. Μάχεται διὰ νὰ μὴ φονευθῇ.

Ὁπισθοχωρεῖ, φεύγει, πίπτει, ἐγείρεται ἐκ νέου, ξαναπίπτει, κλονεῖται ὡς νὰ κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης.

Τότε τὸ θέαμα ἀρχίζει νὰ γίνεται φοικῶδες.

Πρὸ τοῦ ἐχθροῦ, ὅστις ὑποχωρεῖ, ὁ νικητὴς ἀποθηριούται.

Τὰ κτυπήματα τοῦ ράμφους τοῦ πίπτουν πυκνότερα, μανιωδῆ, ἀνηλεῆ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θύματος μὲ κανονικότητα βελόνης ραπτομηχανῆς. Ὁ λαιμὸς τοῦ ἐκτείνεται καὶ πλῆττει μὲ δύναμιν ἐλατηρίου. Τὸ ράμφος τοῦ συλλαμβάνει τὰς σάρκας, συστρέφεται καὶ ξεσχίζει. Ἐπειτα προσκολλᾶται εἰς τὴν πληγὴν καὶ βυθίζεται ὡς νὰ ζητῇ τὰς μύλλον ἀπομεμακρυσμένας ἴνας. Ἐπειτα κτυπᾷ ἐπανειλημμένως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀνοίξῃ τὸ κρανίον καὶ νὰ ἐξαγάγῃ τὸν ἐγκέφαλον.

Δὲν ὑπάρχει λέξις ἢ ὁποία νὰ ἐκφράξῃ τὴν φρίκην τῶν συνεχῶν καὶ ἀνηλεῶν ἐκείνων κτυπημάτων.

Τὸ θῦμα ὑποχωρεῖ, φεύγει, τρέχει ἀπὸ τὸν κλωθόν, ὁ δὲ ἐχθρὸς ὀπίσω, πλησίον, ἐπάνω του ἀχώριστος ὡς σκιά, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, τύπτων πάντοτε, πληγόνων, σχίζων.

Ὁμοιάζει πρὸς δεσμοφύλακα, πρὸς δῆμιον. Φαίνεται ὡς νὰ λέγῃ τι εἰς τὸ οὖς τοῦ θύματος, ὡς νὰ συνοδεύῃ ἕκαστον κτύπημα μὲ μίαν ὕβριν : — Νά, λάβε, βροσάνισου, ἀπόθανε, ὄχι ! ζῆσε, λάβε καὶ αὐτὴν, καὶ αὐτὴν τὴν ἄλλην, ἀκόμη μίαν ! —

Ὁλίγον τι ἐκ τῆς αἰμοχαροῦς ὀργῆς τοῦ μεταδίδεται εἰς τὰς φλέβας σὰς· ἐκείνη ἢ ἀνδρὸς σκληρότης σὰς ἐμπνέει ἀσθημὰ τι ἐκδικήσεως, θὰ τὸν ἐστραγγαλίζατε μὲ τὰς ἰδίας χεῖράς σας, θὰ τῷ ἐθραύατε τὸ κρανίον ὑπὸ τὸν πόδα σας.

Ὁ ἡττημένος πετεινός, αἰμόφυρτος, χωρὶς πτερὰ, κλονούμενος, ἀποπειράται ἀκόμη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καμμίαν ἐπιθέσιν, δίδει κανέν κτύπημα διὰ τοῦ ράμφους καὶ φεύγει, καὶ ὀρμᾷ πρὸς τὸ δίκτυον τῶν κιγκλίδων διὰ νὰ εὕρῃ καταφύγιον.

Οἱ στοιχηματίζοντες θερμαίνονται καὶ ὠρύνονται σφοδρότερον.

Δὲν δύνανται πλέον νὰ στοιχηματίσουν ἐπὶ τῆς πάλης, στοιχηματίζου ἐπὶ τῆς ἀγωνίας.

— Πέντε τάλληρα ὅτι τὸ θῦμα δὲν θὰ εἰμπορέσῃ· νὰ ἐπιχειρήσῃ πλέον οὔτε τρεῖς ἐπιθέσεις !

— Τρία τάλληρα ὅτι δὲν θὰ εἰμπορέσῃ οὔτε πέντε !

— Τέσσαρα τάλληρα ὅτι δὲν θὰ εἰμπορέσῃ οὔτε δύο !

— Πάει !

— Πάει !

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἤκουσα μίαν φωνὴν ἢ ὁποία μὲ ἔκαμε νὰ ἀνατριχιάσω :

— Es ciego ! (εἶνε τυφλός !)

Ἐπλησίασα εἰς τὰς κιγκλίδας, παρετήρησα τὸν ἡττημένον πετεινὸν καὶ ἔστρεψα τὸ πρόσωπον μετὰ φρίκης.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΦΑΝΙΩΝ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

Ε'

Τὴν ἐνεταφίασαν βροχεράν τινα πρωίαν. Οὐχ ἤττον ὁ Νικόλας ἠθέλησε ν' ἀκολουθήσῃ μέχρι τοῦ Νεκροταφείου τὸ σῶμα ἐκείνης, ἣν τοσοῦτον ἠγάπησεν.

Ὅταν ὁ υἱὸς τοῦ τὸν ἐπανάφερεν εἰς τὴν κατοικίαν του, κατελήφθη ὑπὸ σφοδρῶν ρίγους. Τὸν ἡὕρε πυρετὸς καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν κλίνην ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας. Εἰς τὸ παραληρητὸν του τὸ ὄνομα τῆς Ἰωάννας ἐξέφευγεν ἀκαταπαύστως τῶν χειλέων του ἀναμειγμένον μὲ ἄλλα ξένα ὀνόματα, Γουαδελοῦπης, Τουρκίας, Παρισίων, Μόσχας.

“Οτε ἠγέρθη, ἐπεσκέφθη ἐν πρώτοις τὸν τάφον τῆς συζύγου του. Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐθεώρουν μετ’ οἴτου τινός, τὸν εὕρισκον μεταβεβλημένον, γηράσαντα, κλονούμενον καὶ ἐξησθενημένον.

Ἐφ’ ὅσον διήρκει ἡ ἀνάρρωσίς του, ὁ Νικόλας μετέβαινε καθ’ ἑκάστην εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Διήρχετο ἐκεῖ μακρὰς ὥρας γονυκλινῆς ἢ καθήμενος, χωρὶς νὰ μεριμνᾷ διὰ τὸν καιρὸν ὁποῖος ἦτο. Ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ νεκροταφείου, ἤγειρον ἐνίοτε τὴν κεφαλὴν καὶ περιέβαλλε διὰ τοῦ βλέμματος τὰ πρασίχροα κύματα τῶν λειμῶνων καὶ τὰς ἀπομακρυσμένας κορυφὰς τῶν Ἄλπεων.

— “Α! μάλιστα, ἔλεγε, μάλιστα, θ’ ἀναχωρήσω πάραυτα, θ’ ἀναχωρήσω αὐριον.

Ἄλλὰ τὴν ἐπαύριον ἠσθάνετο ἑαυτὸν λίαν ἀσθενῆ διὰ ν’ ἀναχωρήσῃ καὶ ἀνέμενε.

Ἐίχεν ἕως τότε διαγάγει ζῶν καθιστικὴν ἐγειρόμενος ἅμα τῇ ἡφ, κατακλιόμενος τὸ ἑσπέρας τὴν ἐνάτην ὥραν, ὀλίγον ἐβάδιζε. Τὸ κατὰστάματό του ἦτο δύο βαθμίδας κατωτέρω τοῦ ἐδάφους, ὑγρὸν δὲ καὶ κατὰ τὸ θέρος. Προσθέσατε εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς νοσηρᾶς ταύτης κατοικίας καὶ τὴν τῆς ἡλικίας, ἔτι δὲ καὶ τὰς καθημερινὰς εἰς τὸ νεκροταφεῖον ἐκδρομὰς με’ ὄλας τὰς μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας, καὶ δὲν θὰ ἐκπλαγῆτε πληροφορούμενοι ὅτι ὁ Νικόλας ἠσθάνθη σχεδὸν πεντηκοντούτης τὰς προσβολὰς σφοδροῦ ρευματισμοῦ.

— Πρέπει νὰ μεταβῆτε εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Αἰξ, τῷ εἶπεν ὁ ἰατρός του.

— Αἰξ, τὴν Σαβοῖαν, τὰς Ἄλπεις, κατόπιν εἰς τὴν ἐπάνοδον (ὡς εἰ ἐπέστρεψε) τὴν Ἰταλίαν, τὴν Μεσόγειον, τοὺς μεγάλους τῆς μεσημβρίας ὀρίζοντας.

Ὅλα σκιαγραφία!

Τὴν φορὰν ταύτην τὸ ταξείδιον θὰ ἐγίνετο κατὰ διαταγὴν τοῦ ἰατροῦ, δὲν ἦτο πλέον περιττόν, ἀλλ’ ἀναγκαῖον, ἀπαραίτητον. Ὁ Νικόλας ἔμελλε ν’ ἀναχωρήσῃ! Ἐπὶ τέλους!

Ἀναμείνατε!

Γενομένης διανομῆς τῆς κληρονομίας τῆς μητρὸς των εἰς τὰ τέκνα του, ὁ Νικόλας εὐρέθη πλούσιος ὡς τὸ κατ’ ἀρχάς. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἶχε ρυθμίσει τὴν δαπάνην του μετὰ θαυμασίας ἐπαρχιακῆς οἰκονομίας.

Τὴν ποσότητα τῶν τριάκοντα χιλιάδων φράγκων, τοσοῦτον φιλοπόνως διατηρηθεῖσαν, δις ἀποκτηθεῖσαν, τὴν εἶχε παρακρατήσει μέχρις ὅτου τὴν τοκίσει παρὰ τῷ γενικῷ εἰσπράκτορι τοῦ νομοῦ. Ὁ γενικὸς εἰσπράκτωρ, ὅστις συνήνου τὴν τραπεζιτικὴν ἐργασίαν καὶ τὴν εἰσπραξίν, ἔπαιζε προσέτι καὶ εἰς τὸ χρηματιστήριον, ἵνα πλουσιώτερον προικίσῃ τὰς θυγατέρας του. “Οτε δὲ ὁ Νικόλας μετέβη παρ’ αὐτῷ ὅπως λάβῃ τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸ ταξείδιόν του χρήματα, εὗρεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ταμείου τὸν ὑπαστυνόμον καὶ τοὺς χωροφύλακας. Ὁ θεματοφύλαξ τῆς περιουσίας του εἶχεν ἀπολέσει εἰς ἐκκαθάρισίν τινα τὴν περιουσίαν του καὶ τὴν τῶν ἐμπισθέντων εἰς αὐτόν· καὶ ἵνα μὴ προσκληθῆ ὅπως δώσῃ ἀπολογισμὸν νῦτοκτόνησε.

Μετέφερον τὸν Νικόλα λιπόθυμον εἰς τὴν θυγατέρα του.

Νέα ἀσθένεια. Ἐθεραπεύθη, ἀλλ’ ἀκουσίως του.

Ἡ ζῶη χωρὶς νὰ ταξιδεύῃ, ὥρατον τῇ ἀληθείᾳ. Ἐκοπίαζε πολὺ μένων ὀρθιος ὅπως θεωρῆ τοὺς αὐτοὺς ὀρίζοντας, ὅπως βαδίξῃ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ράβδου του διὰ ν’ ἀκολουθῆ τὰς αὐτὰς ὁδοὺς.

Ὁ Νικόλας μετέβη παρὰ τῷ υἱῷ του, ὅπως διέλθῃ ὀλίγας ἡμέρας.

Ὁ υἱός, ποτίζων, σκαλίζων, καθαρίζων τὰ διαχωρίσματα τοῦ κήπου του ἢ ρίπτων λιπάσματα εἰς τοὺς ἀγρούς, ἠκολούθει με’ περίλυπον βλέμμα τὸν γέροντα, ὅστις μετέβαινε εἰς τὰς δενδροστοιχίας, σταματῶν ἐκάστοτε διὰ νὰ σχεδιαγραφῆσῃ ἐπὶ τῆς ἄμμου με’ τὸ ἄκρον

τῆς ράβδου του ἀκρωτήρια, νήσους, ἠφαιστεία, πλοῖα.

— Ἐπὶ τέλους τῷ εἶπε :

— Πάτερ μου, ἐγεννήθη ταξειδιώτης ὡς ἐγεννήθη κηπουρός. Δὲν εἶσαι εὐτυχὴς εἰς τὸν περίβολον τοῦτον, καὶ ὁσάκις πτηνὸν διέρχεται ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σου, σὲ ἀκούω στεναζόντα. Ἄκουσον δὲν εἶσαι πλέον εἰς τὴν ἡλικίαν, καθ’ ἣν κάμνουσι τὸν γύρον τοῦ κόσμου, ἀλλὰ δύνασαι τουλάχιστον νὰ ἴδῃς τὴν Σαβοῖαν, τὴν Ἑλβετίαν, τὴν Ἰταλίαν. Διητήρησα ἄθικτον τὴν κληρονομίαν τῆς μητρὸς μου, λάβε τὴν καὶ ἀναχώρησον.

Ὁ Νικόλας ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ του σακρῶν ἐκ χαρᾶς.

Ἡ χαρὰ τὸν ἐκράτησεν ἀγρυπνον καθ’ ὅλην τὴν νύκτα, ἥτις ἠκολούθησε τὴν συνομιλίαν ταύτην. Τὴν δὲ πρῶταν ἤκουσεν ἄλλην ἢ νύμφη του ἐμέμφετο τὸν σύζυγόν της διὰ τὸ δῶρον, ὅπερ οὗτος ἔκαμε πρὸς τὸν πατέρα του.

— Μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα, ἔλεγε, δύνασαι νὰ ἐπαυξήσῃς τὸν κηπὸν σου, ν’ ἀνασκευάσῃς τὸν οἶκόν σου, νὰ μοῦ παρέξῃς ἀπείρους τέρψεις καὶ νὰ προνοήσῃς μετ’ ἀσφαλείας περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν τέκνων μας.

Ὁ Νικόλας δὲν ἠθέλησε ν’ ἀκούσῃ περισσότερον.

Ὁ πτωχὸς ἔφραξε τὰ ὄτα καὶ ἔλαβεν ἀπόφασιν.

— Γιέ μου, εἶπεν εἰς τὸν κηπουρὸν τὴν ἐπαύριον, ἐσκέφθην· δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μεταβῶ εἰς Σαβοῖαν.

— Πήγαινε ὅπου θέλεις, πάτερ μου.

— Ἄκουσον. Ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τοὺς Παρισίους.

— Ἐ! καλὰ, πήγαινε εἰς Παρισίους.

— Ἄκουσον λοιπὸν· πολὺ καλὰ, ἀλλ’ ὀμιλοῦσι περὶ σιδηροδρόμων πρό τινας· ἐπιθυμῶ νὰ μεταβῶ εἰς Παρισίους διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, θὰ ἦνε τὸ μόνον ταξειδιόν μου, θέλω νὰ τὸ κάμω με’ τὸν καλλίτερον τρόπον. Θ’ ἀναμείνω λοιπὸν διὰ ν’ ἀναχωρήσω ἕως ὅτου ὁ ἀπὸ Παρισίων μέχρι Λυῶν σιδηροδρόμος ἀποπερατωθῆ, ἂν ὅμως τὸ ἐπιτρέψῃς.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, πάτερ μου, εἶπεν ὁ υἱός, χαίρων ὅτι εὐχαριστεῖ συγχρόνως καὶ τὴν σύζυγόν του, ἦν ἐφοβεῖτο, καὶ τὸν πατέρα του, ὃν ἠγάπα, ὅπως ἀγαπᾶτε, αὐτὸ μάλιστα θέλω, διὰ νὰ σὲ ἔχω πλησίον μου.

— Ὅχι διὰ πολὺ, ἐψιθύρισε λίαν χαμηλοφώνως ὁ ἀγνωστος μάρτυς, ὅστις, ἐκπληρώσας τὴν τελευταίαν θυσίαν του, ἐπέστρεψε καὶ κατεκλίθη ὑποφέρων φοβερὰς ἀληθδόνας.

Ἐνόμισαν ὅτι θ’ ἀποθάνῃ· ὁ ἰατρός προσκληθεὶς, ἐπολέμησε τὴν ἀσθένειαν, διατάξας ἐντροίφεις λαυδάνου ἐπὶ τοῦ προσβεβλημένου μέρους. Ἄλλ’ ὁ Νικόλας ὑπέφερε πάντοτε· ὑπέφερε τοσοῦτον, ὥστε ὁ ἰατρός, θέλων νὰ παραξῆ διὰ πάσης θυσίας ὄρας τινὰς ἀναπαύσεως εἰς τὸν δυστυχῆ γέροντα, παρήγγειλε καταπότια με’ ὄπιον, κατ’ ἀλλήλα διὰ νὰ τῷ φέρωσι τὸν ὕπνον.

Τότε παρήχθη παράδοξον φαινόμενον. Ἰπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ὄπιου, ἢ σταθερὰ τοῦ Νικόλα ἰδέα ἐπραγματοποιήθη εἰς τὰ ὄνειρά του. Ὁ ποδαλγὸς ἐγνώρισε τὰς ἀνεκλαλήτους ἡδονὰς, ὧν μόνον προαίσθημα εἶχε. Μετεφέρθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὑψηλοτέρων ὄρεων, μετηρσιώθη ἐπὶ τῆς ἐρήμου, ἐβάδισεν ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ. Ὁ κόσμος ὀλόκληρος, ἀνακαλούμενος ὑπὸ τῆς φαντασίας του, ἀνεπτύχθη ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του ὡς μαγικὸν πανόραμα. Εἶδε τὰ ἐρείπια τῶν ποτῶν πόλεων καὶ τὰς λαμπρότητας τῶν νῦν. Βαβέλ, Βαβυλῶνα, Ἀλγάρβας, ἀψίδας, ἀγάλματα· ἤκουσε τὸν θόρυβον τῶν ὄχλων καὶ τὸν τῆς θαλάσσης· ἐκαίπασεν ἐπὶ πτερωτῶν κελλήτων καὶ ἔπλευσεν ἐπὶ πλοίων ταχυτέρων τοῦ ἀνέμου. Ἰπῆρξεν εὐτυχῆς.

Τοσοῦτον εὐτυχῆς, ὥστε εὕρισκον τὴν ζῶν δισεἰδη καὶ θέλων νὰ μηκύνῃ διὰ πάσης θυσίας τὴν ἔκστασιν ταύτην ἐπὶ καταπότια ἐπὶ καταποτίων καὶ... ἀπέθανε.

N. Γ.

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Ἀγώντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ζ' ἔτους τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὸ Η' ἔτος

Ἐπίσης παρακαλοῦνται καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος ἔτους νὰ σπεύσωσι πρὸς ἀπότισιν αὐτῆς.

• Η Διεύθυνσις.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν τοῖς κκ. ἀναγνώσταις ἡμῶν ὅτι τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, προσεχῶς θὰ ἐκτυπῶνται δι' ὅλως νέων στοιχείων, ἅτινα πρὸ πολλοῦ παρηγγέθησαν εἰς τὰ μοναδικὰ ἀνά τὴν Ἀνατολὴν Καταστήματα τοῦ βέκτου κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. Οὕτω τὸ ἡμέτερον τυπογραφεῖον ἐξ ὀλοκλήρου ἀνακαινιζόμενον θὰ δέχεται καὶ οἷας-δήποτε τυπογραφικὰς ἐργασίας, μετὰ κομψότητος καὶ ἀκριβείας ἐκτελουμένας, εἰς τιμὰς λίαν εὐθηνὰς.

Τὰ ἐξῆς βιβλία πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10 :

Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Μαντζῆνη, τόμοι 3.....	δρ. λ. 3.30	Μία Δέσμη Ἐπιστολῶν, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά (υἱοῦ).....	δρ. λ. —.80	Ποιήματα ὑπὸ Ἀχιλλέως Παράσχου τόμοι 3.....	δρ. λ. 5.—
Κραυγὴ τῆς Παράφροσ, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.....	1.20	Μαρία Ἀντωνιέττα, ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις.....	—.60	Παίδιον τῆς Νεκρᾶς, μυθιστορία, τόμοι 2.....	4.50
Κοραὴ Ἀδαμαντίου Ἐπιστολαί, τόμοι 4.....	10.—	Νάθαν ὁ Σοφός, μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ Θ. Ἀφεντούλη	1.—	Πύργος τοῦ Παπᾶ Δανιήλ, ὑπὸ Γ. Κ. Ὑπερίδου.....	1.—
Κατηραμένον Καπηλεῖον μυθιστορία Λουδοβίκου Νοσῆρ.....	4.50	Ναξία Μαριάνθη ἢ ἡ Γυναικεῖα Σταθερότης, μυθιστορία.....	1.—	Πάλαιαι Ἀμαρτίαι, λυρική συλλογὴ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου.....	1.—
Κατεκόμβαι τῆς Ἰούλης μυθιστορία Αἰμυλίου Σεβαλιέ.....	2.—	Νικόλας Σιγαλός, μυθιστορία Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου.....	4.—	Πῶς ἀποκτάται ὁ πλούτος, κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Βενιαμίν Φραγκλίνου	—.50
Κόντα Σπουργίτης μελοδραμάτων εἰς μέρη δύο ὑπὸ Ἰ.ο. Τσακαλιάνου.....	—.80	Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά.....	3.50	Πέραν τοῦ Ἰσθμοῦ.—Πελοποννησιακαὶ ἐντυπώσεις καὶ Ἀνομνήσεις, ὑπὸ Σπυρίδωνος Παγανέλλη.....	3.—
Καλόθη τοῦ Θωμᾶ ἢ ὁ Βίος τῶν Μαύρων ἐν Ἀμερικῇ.....	2.—	Οἱ Ἰππῶται τοῦ Στερώματος, μυθιστορία Π. Φεβάλ, μετάφρασις Α. Ρ. Ραγκαβῆ.....	4.60	Ραγήπ, διήγημα ὑπὸ Σπ. Παγανέλη	—.80
Λαυρεντία, μυθιστορία Δ. Εννερύ, μετὰ πλείστων εἰκόνων.....	4.50	Ὁ Ἰστρος τῶν Τρελλῶν, μυθιστορία Σαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμοι 6.....	5.30	Σερά Ποιητικῶν Ἔργων ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλλη.....	4.—
Λέων Λεώνης, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση.....	4.50	Οἱ Ἄθλιοι ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση.....	5.—	Σύζυγος τοῦ Κλαυδίου, δράμα εἰς πράξεις 3 ὑπὸ Ἀλ.ξ. Δουμά, υἱοῦ.....	—.80
Μετὰ εἴκοσιν ἔτη (συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά.....	4.—	Οὐρανία, ἀγρικτικὸν εἰσόδιον, εἰς 4 πράξεις ὑπὸ Λεοπόλδου Μαρρένο	—.80	Συλλογὴ Κρητικῶν Ἐπιστολῶν.....	—.50
Μυστηριώδης Γυνί, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ.....	3.—	Ὁ Καννιβαλισμὸς παρ' Ἑβραίοις Δράμα εἰς πράξεις 4 ὑπὸ Ἀθην. Βάρβα.....	—.80	Σέργιος Πανίνης, μυθιστορία Γεωργ. Ὀνέ, θραβουθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.....	2.—
Μαῦρος Πειρατὴς μυθιστορία Λουδοβίκου Νοσῆρ. τόμοι 3.....	3.—	Ὁθέλλος, ἥτις ὁ Μαῦρος τῆς Ἐνετίας πραγμαθία Σαιξπήρου εἰς 5 πράξεις.....	4.—	Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμεῖων, μετάφρασις Κλεάνθου Τριανταφύλλου	4.60
Μαρκησία Γαβριέλλα μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ.....	2.20	Ὁ Θεὸς ἐν τῇ Φύσει, ὑπὸ Καμίλλου Φλαμπαριῶνος κατὰ μετάφρασιν Αἰκατερίνης Ζάρκου.....	4.—	Τελυταία Ἡμέρα Καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ.....	—.80
Μουσᾶς ὁ Μαῦρος. ἀστειὸν διήγημα εἰς στίχους διὰ μικρὰ παιδιὰ μετὰ 12 ὀλοτελίδους ποικιλογρωματιστὰς εἰκόνας καὶ δεδεμένον.....	2.—	Οἱ Γενίτσαροι, μυθιστορία Ἀλφόνσου Ρουέρου (τόμοι 2).....	3.—	Τὸ Τριακοσιάδραχμον Ἐπαθλον, διήγημα Γρ. Δ. Ξενοπούλου.....	—.50
Μικρὰ Μήτηρ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.....	3.50	Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μυθιστορία Εὐγενίου Σύη, μετάφρασις Ν. Δραγοῦμη (τόμοι 10).....	5.20	Τὰ Τέκνα τοῦ Πλοιάρχου Γράντ, ἢ ἡ Νότιος Ἀμερικῇ, Αὐστραλία, καὶ ὁ Εἰρηνικὸς Ὠκεανός, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.....	3.80
Μεγάλη Ἰζα μυθιστορία Ἀλεξίου Μπουβιέ.....	3.—	Πλοίαρχος Κολόδολος, μυθιστορία Παύλου Σωνιέ, τόμοι 2.....	2.50	Τὰ Κρητικά, Ὄδαὶ Ἀλκαϊκαί, ὑπὸ Θ. Ἀφεντούλη.....	—.80
Μυστηριώδης Γάμος, μυθιστορία Ἀλφόνσου Δωδέ.....	4.—	Πλωτὴ Πόλις, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.....	—.80	Τελυταία Ἡμέραι τῆς Προμηθεΐας, μυθιστορία Ε. Βούλβερ, μετάφρασις Γεωργ. Ζαλόκωστα.....	3.30
Μαλβίνα, μυθιστορία Δ. Κοττέν.....	4.50	Παπᾶ-Κωνσταντίνος, μυθιστορία Λουδοβίκου Ἀλεξῶ.....	4.20	Τυχαῖον συμβάν, διήγημα ὑπὸ Λεων. Π. Κανελλοπούλου.....	—.60
Μαθίλδη, μυθιστορία Εὐγενίου Σύη	6.—	Πίσσαλος τοῦ Θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.....	4.—	Τελυταῖος τῶν Μοχικῶν μετὰ εἰκόνων.....	2.50
Μάμμη, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ	4.30	Παιδικὰ Διηγήματα, ὑπὸ Ἀριστ. Κουρτίδου.....	4.—	Τραγωδίαι Ἰω. Ζαμπελίου, τόμοι 2.....	10.—
Μιχαὴλ Στρογκώφ, μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.....	4.70	Πόλεμος τῶν Γυναικῶν, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά.....	4.50	Τραγωδίαι τῶν Παρισίων, μυθιστορία Σαβιὲ δὲ Μοντεπέν τόμοι 9.....	8.—
Μικροῦλα, μυθιστορία Ε. Β. Σεντέν	4.—	Πάπισσα Ἰωάννα ὑπὸ Ἐμ. Ροιδου.....	4.60	Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων, μυθιστορία Π. Ζακῶν.....	2.—
Μητριά, μυθιστορία Γρ. Δ. Ξενοπούλου.....	4.—	Πεπίτα Χιμένες, μυθιστορία Ἰσπανικὴ ὑπὸ Ἰωάννου Βαλέρα, μετάφρασις Α. Φραβασιλή.....	2.—	Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων μυθιστορία Π. Ζακῶν.....	2.50
Μαγικὰ Παίγνια, μετὰ πολλῶν εἰκόνων.....	3.—	Παρισίον Ἀπόκρυφα, μυθιστορία Εὐγενίου Σύη, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση, τόμοι 10.....	6.25	Τὰ Χάλια μας κωμῶδια.....	—.50
Μπουμπουλίνα, ἢ ἡ Ἄλωσις τῆς Τριπολιτσᾶς.—Ἀρχιδιον ἢ αἱ ἐν Κρήτῃ Σφαγαί, δράματα ὑπὸ Γεωργ. Ἀνδρικοπούλου.....	4.50			Τὸ Φράγκο ἢ μία Νύκτα Ἀποκρητικῆς, κωμῶδια ἑμμετρος ὑπὸ Ἀ. Νικολάρη.....	4.—
Μάρκος Μπότζαρης, τραγωδία εἰς 3 πράξεις, ὑπὸ Θεοδ. Ἀλκαίου.....	—.50			Τὸ βιβλίον τῆς Σφιγγός, κρυπτογραφία, παίγνια, προβλήματα, ἀνίγματα, γρίφοι, ἀριθ. προβλήματα κλ.	2.—

ΣΗΜ. Σὺν τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου σφείλουσι ν' ἀποτέλλωσιν, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐπαρχικῶν 20 %, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 30 % ἐπὶ πλεον ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν βιβλίων διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας βιβλία ἄνω τῶν 20 δρ. γίνεται ἔκπτωσης 10 %. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀποστέλλει ἀσφαλῶς οἰονδήποτε βιβλίον ἢ εἰς ζήτησις τις, ἀνευ οὐδεμιᾶς προμηθείας, ἐγγράφου δὲ καὶ συνδρομητῆς εἰς οἰονδήποτε ποτε ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις περιοδικῶν ἢ ἐφημερίδα — Οὐδεμίαν περὶ ἀποστολῆς ἐκτελεῖται ἀν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.